

-Ừm...có, cuối cùng hoàng tử người lùn cũng cưới được công chúa cả hai sống hạnh phúc suốt đời! Hết rồi.

-Nhưng mà, làm sao hoàng tử cưới công chúa được, anh ta là người lùn mà!

-Tự cô đoán đi!

Tiểu Vũ cắn môi suy nghĩ mãi không ra, sau một hồi tranh cãi, cô mệt quá ngủ luôn, Gia Hào lại chườm khăn cho cô còn ngồi canh chừng nữa.

Sáng hôm sau Tiểu Vũ mở mắt, thấy Gia Hào gối đầu lên cánh tay gác trên thành giường mà ngủ. Cô thầm nghĩ chắc là mệt lắm, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, Tiểu Vũ nhẹ nhàng ngồi dậy, cái khăn trên trán rơi xuống. Cô xoa xoa trán, đã khô hơn nhiều rồi. Cô đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, sau đó đi ra thì Gia Hào vừa thức, anh thấy cô liền hỏi:

-Cô thấy sao rồi? Đã khỏe hơn chưa?

-Tôi khỏe rồi, anh...có mệt không?

Lúc này Gia Hào mới nhận ra cái lưng của mình mới kinh khủng, cánh tay thì tê rần, anh nhú mày ngồi thẳng dậy vận động cánh tay.

-Tôi không sao, cô muốn ăn gì thì gọi đi nhé, tôi đi tắm đã.

Tiểu Vũ cầm menu thực đơn, nhìn mãi chẳng biết ăn gì, thấy Gia Hào ra bèn đẩy cho anh.

Hai người đang cật lực lấp đầy dạ dày thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, Gia Hào ra mở, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm. Anh khó chịu nhìn người đang toét trước mặt, lạnh lùng hỏi:

-Cậu tới đây làm gì?

-Tôi tìm Ngọc Vân, cô ấy nói hôm nay sẽ làm người mẫu ảnh cho tôi đó.

Gia Hào quay lại liếc nhìn Tiểu Vũ đang xì xụp thổi súp, rồi quay lại Triệu Tân:

-Cô ấy bệnh rồi, cậu đi mà chụp ảnh tự sướng. Với lại, vợ tôi không thể tùy tiện cho người khác chụp ảnh được.

-Bệnh rồi? Cô ấy làm sao? Cậu chăm sóc vợ kiểu gì vậy hả?

-Không phải chuyện của cậu!

Nói rồi anh dứt khoát đóng cửa, để Triệu Tân ở ngoài gọi với vào trong:

-Này tên nhỏ mọn! Tôi chỉ muốn thăm Ngọc Vân một lát thôi mà!

Gia Hào nén giận bình thần trở lại bàn ăn, hỏi Tiểu Vũ:

-Có ngon không?

-Ngon lắm! À mà ai gõ cửa vậy?

Gia Hào hơi mất tự nhiên:

-Khụ...là một nhân viên khách sạn thôi.

Tiểu Vũ gạt gù rồi tập trung chuyên môn. Gia Hào thầm nghĩ cái tên Triệu Tân này với anh đúng là tình địch truyền kì mà, trước kia là bạn gái, bây giờ là...vợ!?! Dù anh không yêu Ngọc Vân đi nữa, nhưng nhất định cũng không để tên đó tiếp cận cô.

_____ End chương 7 _____

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đi chơi

Sau khi ăn uống no nê, uống thuốc xong thì Tiểu Vũ muốn ra ngoài chơi, Gia Hào nhất quyết không cho.

- Tôi...tôi đi đây!

- Khoan đã! - Gia Hào gọi cô lại.

- Gì...gì vậy? - thấy sắc mặt anh không tốt, cô hơi sợ.

- Tôi đi với cô. Cô cho rằng tôi không biết nhiều bằng hẳn ư?

Tiểu Vũ ngạc nhiên nhìn anh, vội nói:

- Không phải, tôi không có ý đó! Tôi sợ...làm phiền anh!

- Hừ, đi thôi! - Gia Hào không nói nhiều nữa kéo cô ra ngoài. Anh đưa cô đi rất xa khách sạn, thăm quan nhiều cảnh đẹp, chụp rất nhiều ảnh. Cô rất vui, cứ tung tăng như chú chim nhỏ. Gia Hào hôm nay vì thấy cô vui như vậy mà tâm tình rất tốt, cũng cười nhiều hơn. Anh nhận ra rằng cô là một cô gái đơn giản, anh chỉ đưa cô đi chơi thôi mà đã vui như vậy. Anh còn nhớ về mặt buồn bã thất vọng của cô lúc anh đặt ra những điều luật kia. Có lẽ, anh đã sai rồi?

- A! Cái kia, đẹp quá!

Tiểu Vũ thích thú đứng trước tủ kính của một quầy hàng lưu niệm chỉ chỉ một cái đồng hồ nhỏ đặt trong vỏ sò to, có mấy viên ngọc nhỏ và những lá rong biển giả xinh xắn xung quanh. Gia Hào nhìn ánh mắt cô phát sáng như đèn ô tô thì bật cười nói với chủ tiệm:

- Tôi lấy cái này!

- Anh...mua cho tôi sao? - Tiểu Vũ nghi hoặc nhìn anh.

- Không thích à? - Gia Hào hơi nghiêng đầu hỏi cô, cô vội nói:

- A, không có không có, tôi thích lắm!

Tiểu Vũ cầm cái túi nhỏ đựng đồng hồ trên tay giờ lên ngắm nghía, vô cùng hạnh phúc. Hôm nay có lẽ là ngày vui nhất từ trước đến nay của cô.

Lúc hai người về thì gặp Triệu Tân đang ủ rũ ngồi xây lâu đài cát bên bờ biển. Gia Hào muốn về phòng nhưng Tiểu Vũ muốn ở lại xem Triệu Tân bị làm sao, rốt cuộc Gia Hào cũng ở lại.

- Hai người còn hỏi? - Triệu Tân bùng bùng bốc hỏa - cô đã nói làm người mẫu ảnh cho tôi rồi không làm, hôm nay nói đi với tôi rồi lại đi với cậu ta, cô...cô...sao lại đối xử với tôi như vậy!...

Khóe môi Tiểu Vũ giật giật, cô lúng túng nói:

- Tôi...xin lỗi anh, tôi không cố ý mà!

Gia Hào nổi cáu:

- Tôi đã nói là không được chụp, cô ấy là vợ tôi không lẽ đi với cậu?

- Sao cậu lúc nào cũng có thành kiến với tôi vậy hả? Tôi đã nói không có ý gì mà!

- Vì cậu là loại người không thể tin tưởng được.

Tiểu Vũ thấy tình hình căng thẳng mới tách hai người ra, đánh trống lảng:

- Thôi mà thôi mà! Hoàng hôn đẹp quá kìa, chúng ta cùng ngắm hoàng hôn đi!

Tiểu Vũ kéo Gia Hào ngồi xuống cát, cả hai mắt to mắt nhỏ trừng nhau một hồi. Sau cùng, ba người cùng ngồi với nhau ngắm hoàng hôn tuyệt đẹp của Kaanapali.

Hai ngày sau đó Gia Hào đều dẫn Tiểu Vũ đi chơi, hai người cũng dần thân thiết hơn, ít ra Gia Hào đã không còn lớn tiếng quát cô nữa. Đây có lẽ là bắt đầu tốt đẹp với cô chăng?

_____End chương 8_____

Hương phấn, hương phấn muôn năm!!!

Mình vô cùng vô cùng thích hương phấn, có ai giống mình không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Gia Hào nhíu mày không trả lời, lấy điện thoại ra gọi cho Jessica và Lục Nam, cả hai đều không biết Ngọc Vân đang ở đâu. Gia Hào có vẻ mất bình tĩnh, quay sang trả lời Triệu Tân:

-Ngọc Vân mất tích rồi!

-Hà? Bao giờ?

-Sáng giờ tôi không gặp cô ấy! - lâu nay ngày nào Tiểu Vũ cũng đến công ty nên Gia Hào đã quen rồi. Hôm nay không gặp lại thấy thiếu.

- Hay là cô ấy đi mua gì đó thôi? Cậu bình tĩnh lại đi!

Nghe cũng có lý, nhưng bây giờ cũng hơn tám giờ tối, cô ra đường lại không đem điện thoại, bản thân lại không có khả năng tự vệ, lỡ gặp bọn xấu như lúc trước thì sao? Anh thật không muốn nghĩ tiếp nữa, vội vã chạy đi, sức nhớ ra điều gì lại quay trở lại nắm vai Triệu Tân dặn dò:

-Anh ở đây canh chừng giúp tôi Ngọc Vân về thì gọi cho tôi ngay, tôi phải đi tìm cô ấy!

Nói xong vội chạy đi, bỏ Triệu Tân ngơ ngác đứng đó, lẩm bẩm:

-Tự nhiên sao mình lại phải coi nhà giùm cậu ta chứ?!?

Nói xong thì cũng ngoan ngoãn ngồi xồm xuống chống hai tay lên cằm canh chừng thật.

Gia Hào lái xe chạy chậm chậm quan sát xem cô có trên vỉa hè không, nhưng không thấy. Anh tự hỏi cô không thuộc đường sá ở đây thì có thể đi đâu?

Càng tìm kiếm Gia Hào càng cảm thấy bất an. Anh gọi nhờ Lục Nam và Jessica tìm phụ. Chẳng biết từ khi nào, sự an toàn của cô lại quan trọng với anh như vậy. Anh tức giận đấm vô lăng, giận thì ít mà lo thì nhiều.

-Chết tiệt! Đồ ngốc này đừng để tôi tìm được em!

Trời càng về khuya, sự lo lắng của Gia Hào càng lớn. Anh gọi về cho Triệu Tân lúc này đang ngồi ngủ gà ngủ gật làm anh ta giật mình.

- Ngọc Vân đã về chưa?

Triệu Tân ngơ ngác ngó dáo dác hành lang chung cư, trả lời:

-Không thấy!...

Gia Hào cúp máy, Jessica gọi đến cho anh:

-Gia Hào? Cậu đã tìm thấy Ngọc Vân chưa?

-Vẫn chưa.

-Hay là...cậu thử về nhà của em ấy tìm xem, có khi nào...

Jessica chưa nói hết câu, Gia Hào đã nói:

-Tôi biết rồi, cậu về đi tôi sẽ tự tìm cô ấy. Cảm ơn nhiều!

Anh cũng gọi cho Lục Nam báo anh về đi. Anh sang biệt thự Phương gia, không có. Anh đánh liều trở về biệt thự Ngô Gia, nếu không có nữa thì anh sẽ đi báo cảnh sát.

Sở dĩ anh không về đây là vì anh nghĩ không có ai ở nhà, Tiểu Vũ sẽ không có lý do gì để về đây. Với lại, trời tối thế này một mình trong căn biệt thự rộng lớn chắc chắn sẽ rất sợ ma. Cho nên anh nghĩ cô sẽ không một mình về đây đâu.

Anh vào nhà bật đèn lên, đi thẳng lên phòng. Gia Hào mở cửa phòng, hơi bất ngờ khi thấy cô đang ôm gối ngủ say. Gia Hào thở phào, hòn đá đè nặng trái tim anh giờ đã được gỡ bỏ. Anh đi tới kéo gối ra khỏi Tiểu Vũ, gọi:

-Dậy đi dậy đi!

Tiểu Vũ bị đánh thức, mơ màng ngồi dậy, ngược đôi mắt sưng húp đỏ hoe nhìn Gia Hào. Cô giật mình:

-Anh...sao lại ở đây?

Gia Hào nhíu mày hỏi lại:

-Còn em sao lại ở đây?

Tiểu Vũ tránh ánh mắt của anh, ấp a ấp úng một lúc mới nói:

-Em nhớ nhà...

-Nhớ nhà? Đi cũng không nói một tiếng, điện thoại cũng không mang, có biết tôi tìm em bao lâu rồi không hả? - Gia Hào càng nói càng thấy giận nên có hơi lớn tiếng. Cô cũng thật quá đáng, hại anh từ trưa đến giờ không ăn, lại còn lo lắng đến đau đầu. Tiểu Vũ biết mình sai, cúi mặt lí nhí:

-Em...em xin lỗi!

-....-" có biết tôi lo lắng thế nào hay không!" Câu này anh giữ trong lòng không nói ra. Bây giờ cô đã an toàn trong tầm mắt của anh là được rồi. Gia Hào ngồi xuống giường nâng mặt cô lên, sầm mặt:

-Tại sao em khóc?

Lâm Tiểu Vũ rất muốn nói, là tại người yêu cũ của anh đến dần mặt tôi đó! Nhưng sau cùng cô lại lắc đầu, khẽ mỉm cười:

- Không có, em có chuyện gì phải khóc chứ!

Gia Hào không hỏi nữa, nắm tay cô kéo dậy:

-Đi thôi!

Tiểu Vũ ngơ ngác:

-Đi đâu?

-Về nhà!

Cô giăng tay ra:

-Không về!

Muốn cô về căn nhà mà chỗ nào cũng có kỉ niệm của chồng mình với người phụ nữ khác, cô thà ngủ một mình ở đây còn hơn.

Gia Hào khó hiểu nhìn cô:

-Em làm sao vậy?

Tiểu Vũ không muốn nói, cô lùi về góc giường trùm chăn kín đầu, nói:

-Anh về đi!

Gia Hào mất kiên nhẫn lớn tiếng nói:

-Rốt cuộc em muốn ở lại đây luôn đúng không?

Tiểu Vũ trong chăn ảm ức bật khóc, nhưng không để Gia Hào biết, cô cũng nói to:

-Phải đó, anh về đi!

Gia Hào bực dọc bỏ về, trên đường đi còn lăm bầm mắng:

-Đồ ngốc này hôm nay làm sao vậy!?

Anh lái xe ngang qua một quán nhỏ bán thức ăn khuya, thấy đói kinh khủng, bèn quay xe lại. Anh mua một phần, bỗng sực nhớ không biết cô đã ăn gì chưa, anh nghĩ lúc này giận quá lớn tiếng với cô chắc bây giờ cô lại đang khóc. Anh mua thêm một phần nữa rồi trở lại biệt thự.

Lúc đó ở một khu chung cư cao cấp, có một tên ngốc nào đó vẫn ngoan ngoãn ngồi vừa đợi vừa ngủ gật vừa đập muỗi!...

.....

____End chương 14.____

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

-Haha, vậy anh phải cảm ơn Ngọc Vân rồi, em ấy muốn ra đây đó, tôi cũng đi kè thôi!

-Vậy à! Không biết hai người họ đã làm lành chưa...

Jessica vừa xiên một con mực vừa chép miệng:

-Hắn là lành rồi! Nếu không thì đã ồn ào náo loạn không phải sao? Tôi và anh cũng không được thông thả thế này đâu!...

-Phải ha! Đồ nướng ở đây ngon thiệt đó!

-Ừm, lâu lâu mới có một dịp, phải ăn cho thỏa!

-Cạn ly nào!

Sau khi ăn xong, trời cũng chiều rồi nên bốn người ra biển ngắm mặt trời lặn. Đến tối, Jessica và Lục Nam về trước, Gia Hào và Tiểu Vũ ở lại khách sạn.

-Sao chúng ta không về chung với chị Jessie?

Gia Hào liếc cô:

-Hôm nay anh phải phạt em!

-Phạt...chuyện gì?

-Tất cả, tội em nặng lắm, không tha được!

Anh kéo cô về phòng khóa cửa lại, sau đó, phạt như thế nào thì chỉ có hai người họ biết...

Buổi ra mắt sản phẩm mới của công ty Beauty Queen tối hôm nay Ngô Gia Huy cùng Kiều Khả Vy đến dự.

Kiều Khả Vy xinh đẹp lộng lẫy, sóng đôi cùng Ngô Gia Huy, hai người bước vào đại sảnh khiến mọi người đều chú ý, xì xầm to nhỏ:

"Đó là phó tổng và người mẫu đại diện của Ngô Gia phải không?"

"Trông họ thật đẹp đôi!"

"Cô ấy thật xinh đẹp!"

"Người đi bên cạnh cũng rất đẹp trai!"

"Không biết họ có đang hẹn hò không nhỉ?"

Ngô Gia Huy khẽ mỉm cười, hỏi chỉ đủ Kiều Khả Vy nghe thấy:

-Tôi với cô lần đầu đi chung nhỉ?

Kiều Khả Vy đáp nhẹ:

-Phải!

Hai người không nói gì nữa, sau lễ ra mắt là tiệc rượu và khiêu vũ, Ngô Gia Huy mời Khả Vy nhảy một bài, họ vừa di chuyển uyển chuyển theo điệu nhạc vừa nói chuyện, sau vài câu hỏi thăm khách sáo, Ngô Gia Huy biết được Kiều Khả Vy vẫn chưa có bạn trai. Anh cũng biết việc Kiều Khả Vy thích Gia Hào, thật ra anh đã để ý cô lâu rồi, nhưng vì cô thích Gia Hào, không màng ai khác nên anh không thể tiếp cận cô được. Nay Gia Hào đã có Ngọc Vân, Kiều Khả Vy không còn cơ hội nữa, anh phải tiến tới mới được!

Có vẻ như Gia Huy đã tạo ấn tượng thành công, Kiều Khả Vy nói chuyện với anh rất thoải mái, lúc về, anh còn đưa cô đến tận cổng chung cư. Cô xuống xe, tạm biệt Gia Huy xong, nhìn theo xe anh chạy rồi vừa quay người đến gần cổng thì bỗng một tên biến thái ở đâu chạy đến dọa cô giật mình hét lên, ngồi sụp xuống ôm mặt, chỉ nghe tiếng cười khà ồ của hắn, và rồi có tiếng quát của ai đó, tiếng đánh nhau và tiếng la oai oái, cô vội đầu vào túi xách, không dám ngẩng lên xem chuyện gì. Không gian rất nhanh im ắng trở lại, có tiếng bước chân tiến đến gần cô, Kiều Khả Vy sợ đến mức cả người run lên, trước giờ lần đầu tiên gặp phải chuyện này, cô thật sự rất sợ hãi. Một giọng nam cất lên:

-Cô Kiều, cô không sao chứ?

Nghe giọng khá quen nên Kiều Khả Vy từ từ ngẩng lên nhìn, người trước mặt cô là Ngô Gia Huy. Cô ngạc nhiên:

-Anh...chưa về sao?....

Gia Huy đỡ Khả Vy đứng dậy, nói:

-Tôi lái xe đi, nhìn qua kính chiếu hậu thì thấy nên quay lại. Tôi xin lỗi, đáng lẽ phải đưa cô lên nhà. Cô có sao không?

-Không sao, tôi không sao! Cảm ơn anh!

-Không có gì, để tôi đưa cô lên nhà!

Gia Huy thấy cô sợ đến mặt tái đi, thăm nghĩ may mà chạy chậm nhìn lại xem cô vào trong chưa, anh đưa cô lên nhà rồi mới về.

End chương 16.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ "Cô vợ thế thân"!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Kiều Khả Vy đứng trước phòng Tổng giám đốc, chần chừ định gõ cửa rồi lại buông tay xuống. Từ sau khi Gia Hào từ chối cô một cách phũ phàng thì cô đã bỏ cuộc, cô không còn thích anh nữa mà chuyển sang hận anh. Suốt thời gian qua cô vẫn chưa quên ngày hôm đó, nhớ lại chuyện cũ khiến cô không khỏi bức bối trong lòng, nếu không có việc cô cũng chẳng thêm đến đây.

Đang định gõ cửa bỗng có một bàn tay khác gõ lên, Kiều Khả Vy quay sang nhìn thì thấy Giang Bích Nguyệt. Những người đẹp vẫn thường hay ganh tỵ với nhau, Kiều Khả Vy nhìn Giang Bích Nguyệt bằng nửa con mắt, cất giọng châm chọc:

-Ồ, diễn viên Giang Bích Nguyệt đây mà! Cô không ở trường quay đóng phim làm gì ở đây vậy?

Bích Nguyệt nhìn Khả Vy một lượt từ đầu đến chân, sau đó khước môi cong lên:

-Chuyện của tôi, liên quan gì đến cô! À...cô là đại diện của Ngô Gia đây mà, hình như lúc trước có tin đồn hẹn hò với Ngô Tổng đây mà! Chắc chắn là bị đá.....! Ahiii!...

Kiều Khả Vy giận tím mặt, hận không thể tát cho cô ta một cái, cười khẩy:

-Còn cô, tôi nhớ Ngô Gia đâu có liên quan gì đến cô, bây giờ đến tìm Gia Hào không lẽ muốn quyến rũ anh ấy à? Người ta đã có vợ rồi, cô muốn làm "tiểu tam" ư?

-Cô...cô....

-Tôi làm sao hả, nói đúng rồi chứ gì!

Lục Nam trong phòng nghe tiếng gõ cửa mà không thấy ai vào, vừa định mở thì nghe cãi nhau nên nán lại nghe, đến lúc tưởng chừng hai người sắp đánh nhau thì anh mới mở cửa ra, vừa thấy Lục Nam lò đầu ra cả hai liền đồng thanh:

-Gia Hào có trong đó không?

Cả hai tròn mắt nhìn nhau rồi lại đồng thanh:

-Sao cô bắt chước tôi?

-Ai bắt chước ai hả, cô bắt chước tôi thì có! - Kiều Khả Vy nói.

Bích Nguyệt cũng không kém:

-Cho cô nói lại, là cô nói theo tôi!

Gia Hào tiếp tục bình thản uống trà:

-Tội nghiệp anh ta!

-Vì sao?

-Tính tình của Jessica.

-Em thấy chị ấy rất tốt!

Gia Hào cười:

-Em bị lừa rồi! Anh học chung cô ấy ba năm, tính cách như con trai, toàn bộ nam sinh trong trường không ai dám đắc tội với cô ấy. Bây giờ mới cảm thấy cô ấy giống phụ nữ một chút đấy!

Tiểu Vũ thật không thể tin:

-Thật vậy sao?

Gia Hào gật gật đầu, bày ra vẻ mặt thương tiếc:

-Haiz...Lục Nam thật đáng thương!

Tiểu Vũ mím môi, đôi lông mày khẽ chau, làm sao đây, Lục Nam nhờ cô giúp anh ấy tìm hiểu Jessica, cô đồng ý rồi nay nghe Gia Hào nói vậy, cô bỗng cảm thấy mình đang gián tiếp hại Lục Nam. Gia Hào hỏi cô:

-Hắn là Lục Nam nhờ em làm bà mai?

Tiểu Vũ gật gật đầu, Gia Hào thấy cô có vẻ lo lắng, ha ha cười:

-Em cứ làm đi, anh muốn xem cậu ta có đủ bản lĩnh cura đồ Jessica hay không!

-Em nên giúp sao?

-Ừ! - Gia Hào cười, vươn tay xoa đầu cô - sáng mai chúng ta đi đón ba mẹ.

Nghe anh nói hai chữ "chúng ta" tự nhiên như vậy khiến Tiểu Vũ thấy ấm áp vô cùng, cô mỉm cười gật đầu.

Buổi sáng, có một sự tiếc nuối lan tràn khắp sân bay khi những cô gái trông thấy Tiểu Vũ sánh đôi cùng Gia Hào, anh còn nắm chặt tay cô như sợ lạc mất. Ngô Gia Huy cùng Kiều Khả Vy đi đến làm các cô gái thêm một phen luyến tiếc.

Từ xa Kiều Khả Vy đã thấy Gia Hào và Tiểu Vũ tay trong tay, cô chợt nhớ ra lúc trước nghĩ anh và trợ lý là một đôi, hóa ra không phải, anh nắm tay cô ta như vậy, hẳn là đã yêu cô ta rồi! Vậy mà cô chỉ vì một suy nghĩ vô căn cứ mà buông bỏ... Kiều Khả Vy thầm mắng mình ngốc, tức tối đến mức cau có, Gia Huy hỏi cô:

-Cô Kiều, cô sao vậy?

-A không, tôi không sao! - cô ta lấy lại vẻ tươi cười, đến chào hỏi. Gia Hào thấy hai người đi chung, thoáng ngạc nhiên:

-Hai người...

-Anh đang trên đường đến đây, thấy cô Kiều không đón được taxi nên cho cô ấy quá giang, ai ngờ cô ấy cũng đến sân bay! - Gia Huy giải thích, Khả Vy cười thân thiện nói:

-Nghe phó tổng Ngô nói đi đón chủ tịch cùng phu nhân, tôi nghĩ cũng nên đến chào hỏi một tiếng!

Vừa lúc đó vợ chồng chủ tịch và di Xuyên ra đến, Lý Lam gặp lại con dâu nhỏ vui vẻ ôm lấy ôm để, không thềm đoái hoài đến hai con trai khiến trên trán hai người đầy vệt đen. Kiều Khả Vy lên tiếng chào:

-Chào chủ tịch, chào phu nhân ạ!

-Chào cô!...chủ tịch vừa nói xong Lý Lam đã sấn đến Khả Vy:

-Cháu là bạn gái Gia Huy à?

-Ồ.. Không, không phải ạ! Cháu là người mẫu đại diện của công ty - Khả Vy bối rối giải thích - cháu không đón được taxi may gặp Gia Huy cho cháu

quá giang đến đây nên tiện thể chào hai vị một tiếng!

-Vậy à!...- Lý Lam đã quên chuyện lúc trước Khả Vy có tin đồn hẹn hò với Gia Hào, tiếc nuối nói - haiz ta cứ tưởng Gia Huy nó chịu có bạn gái rồi!

Khả Vy nhìn Gia Huy một cái, rồi mỉm cười nói:

-Cháu xin phép đi trước ạ!

Chủ tịch gật đầu còn Lý Lam vẫn luyến tiếc nói:

-Ừ, chào cháu!

Gia Huy nhìn theo Khả Vy, khóe môi khẽ cong, sẽ sớm thôi, em sẽ là bạn gái của anh!

End chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Suốt tuần nay Gia Hào rất bận rộn, anh đi từ rất sớm, lúc Tiểu Vũ còn chưa thức giấc và về lúc cô đã ngủ say. Sáng nay cũng vậy, anh yêu thương hôn lên trán Tiểu Vũ, thì thầm:

-Ngày mai anh được ở nhà với em rồi!

Anh vuốt nhẹ mái tóc mềm, nhẹ nhàng ra ngoài. Một lúc sau Tiểu Vũ thức giấc, thấy bên cạnh trống trải, biết Gia Hào đã đi rồi. Cô thờ dãi nhìn cái đồng hồ, rõ ràng cô đã đặt báo thức để dậy sớm với anh, không lẽ anh đã tắt? Anh làm việc nhiều như vậy chắc hẳn rất mệt mỏi, nhưng cô lại không đến công ty với anh được. Vì sao ư?

-Con dâu nhỏ, con đã dậy chưa?

Nghe đi, đó là lý do đó, cứ sáng ra là mẹ chồng đáng kính sẽ kéo cô đi ăn sáng, đi mua sắm, đi spa, đi tập yoga, đi bla bla.... Suốt một ngày dài trên đôi giày cao gót khiến Tiểu Vũ mệt rã rời, ăn tối xong cô gọi cho anh hỏi thăm được một chút thì ngủ mất. Hôm nay cô nhớ anh quá rồi, chuẩn bị xong xuống lầu, cô nhẹ giọng xin Lý Lam:

-Mẹ...hôm nay con đến công ty với Gia Hào một chút được không?

Lý Lam nhìn cô:

-Con lo cho nó sao?

Tiểu Vũ gật gù đầu, Lý Lam bật cười:

-Con không cần lo, đàn ông nhà họ Ngô coi công việc là mạng sống, họ vốn dĩ không cần chúng ta. Lúc trước chưa kết hôn Gia Hào có thể ở công ty hai tư trên bảy, hoàn toàn không về nhà, dạo này nó chịu khó về như vậy là may rồi đấy!

Nói rồi bà nghỉ nghĩ rồi thấy giận chồng mình, chủ tịch Ngô sang Anh thăm bạn vậy mà không cho bà theo, sau nhìn về mặt Tiểu Vũ héo úa bỗng hiểu ra, bà vỗ vai con dâu, cười nói:

-Mẹ biết rồi, con nhớ nó chứ gì! Ngày mai mẹ sẽ không làm phiền hai đứa đâu!

Tiểu Vũ ngại ngùng gật đầu, đến từ giày lấy giày đi thì phát hiện toàn bộ giày cao gót của cô đã bị thay thế bằng sneaker.

-Mẹ ơi! Giày của con mất hết rồi! Sao lại có sneaker ở đây?

-Sao? Hôm qua mẹ vẫn thấy đầy đủ, hôm nay sao lại mất?

Lý Lam đến xem, thấy hàng giày bà mua cho Tiểu Vũ giờ đã được thay bằng những đôi sneaker cao cấp mẫu mới nhất, bỗng hiểu ra, bà mỉm cười nhìn con dâu:

-Con không cần lo lắng, cứ đi chúng vào đi, Gia Hào mua cho con đó!

-Thật ạ?

-Thật! Triệu Tân đã tỉnh lại, không biết họ canh me rình rập thế nào mà bác sĩ vừa ra là họ vào ngay. À em có muốn đi thăm Triệu Tân không?

Tiểu Vũ nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói:

-Có ạ!

Cả hai cùng đến bệnh viện, Triệu Tân đã được Jessica kể lại mọi chuyện đã xảy ra nên anh có chút xấu hổ khi đối diện với Tiểu Vũ. Anh ngượng ngùng nhìn cô:

-Ngọc Vân...cô ổn chứ?

Lâm Tiểu Vũ ngồi xuống chiếc ghế, nhìn anh ta một cái rồi cúi xuống nhìn hai bàn tay mình đang đặt trên đầu gối, khẽ lắc đầu. Triệu Tân cũng không biết nói gì nữa chỉ ái ngại nhìn cô, nhất thời không biết an ủi cô thế nào cho phải khi chính anh cũng là người bị hại, anh cũng cần được an ủi! Không khí trong phòng trở nên ngưng ngập, Lâm Tiểu Vũ khẽ hỏi:

-Vết thương của anh sao rồi?

Triệu Tân bắt giác sờ sờ vòng băng quấn trên đầu:

-À...tôi không sao...ngày kia là có thể xuất viện rồi.

-Vậy thì tốt...

Không khí lại rơi vào trầm mặc. Jessica thấy vậy bèn lên tiếng:

-À Triệu Tân này, tôi có dùng điện thoại của anh gọi cho ba anh, nhưng tại sao ông ấy lại tỏ vẻ không quan tâm thế?

Triệu Tân khẽ nhếch môi, nói:

-Ông ấy từ mặt tôi rồi.

-Xin lỗi, tôi đã hỏi chuyện không nên hỏi!

-Không sao!

-Vậy anh nghỉ ngơi đi tôi và Ngọc Vân về đây!

-Ừm, cảm ơn vì đã đến thăm tôi! - Triệu Tân mỉm cười nói. Jessica và Tiểu Vũ ra về, trên đường về Tiểu Vũ nói:

-Chị Jessie, em không liên lạc được với Gia Hào, chắc anh ấy còn giận em lắm.

-Thật ra...Gia Hào đi Mỹ rồi, cậu ta giao việc lại cho Lục Nam rồi đi gấp, chị cũng không biết chuyện gì. Chúng ta đến công ty không? Xem Lục Nam thế nào rồi!

-Vâng ạ!- Tiểu Vũ buồn buồn đáp, cô biết chắc chắn bên ấy đã xảy ra chuyện nên Gia Hào mới đi gấp như vậy, cô là vợ anh mà đã không giúp gì được cho anh lại còn gây thêm rắc rối. Cô cảm thấy mình thật vô dụng, nước mắt lại lặng lẽ rơi.

Kiều Khả Vy vò tờ báo trong tay ném vào mặt một người mặc vest đen đứng trước mặt. Tức giận nói:

-Anh làm việc kiểu gì thế hả? Tôi bảo anh đánh ngất anh ta chứ có phải bảo anh đánh anh ta nhập viện đâu? Hồng hết kế hoạch của tôi rồi!

Kiều Khả Vy ngồi xuống ghế, vẫn không hết tức giận. Người vest đen đó khúm núm xin lỗi:

-Tôi xin lỗi... Anh ta có võ, khó khăn lắm mới đánh ngất được anh ta, nhưng hơi quá tay...

-Cái gì? Anh ta có võ?

-Phải đó, tôi cũng không ngờ, định chụp thuốc mê ai ngờ bị anh ta phát hiện rồi đánh lại, chúng tôi ba người mới đánh lại anh ta.

Kiều Khả Vy im lặng trầm ngâm, cô thật thiếu sót, không điều tra kỹ càng. Báo chí buổi sáng vừa rùm beng đưa tin Phương Ngọc Vân vợ của Giám đốc công ty Ngô Gia ngoại tình với con trai của Giám đốc Triệu Phú Quý, Kiều Khả Vy vui mừng ra mặt, Giang Bích Nguyệt vừa về, cả hai chưa kịp ăn mừng thì giờ bọn họ lại đăng rằng có người do đó kị nên âm mưu hãm hại hai người đó, đánh ngất Triệu Tân rồi bắt cóc Phương Ngọc Vân dàn dựng hiện trường giả, nhằm làm giảm uy tín, phá vỡ sự hợp tác của Ngô Gia và Triệu Phú Quý. Kiều Khả Vy day thái dương, Ngô Gia Hào không biết đang ở

-Hừ, tất cả là tại cô ta hết, tôi phải đi tìm cô ta. Tôi nhất định phải cho hai người họ chia tay mới vừa lòng!

-Chỉ cần cô ta không còn nữa thì Gia Hào chắc chắn sẽ về bên cô thôi!

----- _

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Giang Bích Nguyệt nghiêng răng, nắm tay dần xuống mặt bàn:

- Tôi nhất định sẽ khiến cô ta biến mất! Gia Hào sẽ phải quay về bên tôi, nếu không anh ta cũng đừng mong sống yên ổn!

Vậy là một kế hoạch hại người được lên một cách kỹ lưỡng. Ngô Gia Huy đi tìm Phùng Vĩnh, ông ta đang ở chung cư một mình, qua camera quan sát thấy Gia Huy đến, ông ta giả vờ không có ở nhà, Gia Huy tức giận nhắn tin cho ông ta:

"Ông mà không mở cửa thì suốt đời cũng đừng hòng ra khỏi nhà".

Phùng Vĩnh bất đắc dĩ mở cửa, Gia Huy nắm cổ áo ông ta, mặt đánh lại như Tu La. Phùng Vĩnh sợ đến rúm người, không đợi anh hỏi đã lắp bắp giải thích:

- Tôi đâu có muốn bán đâu.... có một đám người đến đây đe dọa tôi, nếu tôi không bán thì sẽ bắt cóc vợ con tôi đem bán!... Họ còn đưa hình chụp chung con tôi nữa... Nếu chỉ có mình tôi thì chết cũng được, nhưng còn vợ tôi, con tôi còn nhỏ dại, họ vô tội mà, phó tổng Ngô à, anh tha cho tôi đi!

Gia Huy trừng mắt ném ông ta xuống đất:

- Ông thật sự không biết mấy người đó là ai à?

Phùng Vĩnh lồm cồm đứng dậy, vẻ khúm núm nói:

- Tôi thật sự không biết, họ mặc vest đen, giấu vũ khí trong người nữa!

- Hừ, chuyện đã tới nước này, giờ giữa ông và tôi không còn liên quan gì nữa, tự tôi sẽ giành lại Ngô Gia.

Gia Huy nói xong bỏ đi, Phùng Vĩnh thở phào lau mồ hôi trên trán, ông sẽ đi bán hết tài sản rồi đưa vợ con về quê sinh sống. Thương trường như chiến trường, vì danh lợi tiền tài, dù là anh em ruột thịt cũng có thể câu xé tranh giành lẫn nhau. Ông cũng chỉ ham muốn một chút mà suýt nữa liên lụy cả vợ con, nếu có tiền mà không có họ thì cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa!

Sau khi phòng họp giải tán, Lục Nam nói với Gia Hào:

- Tôi có một số vấn đề phải nói cho cậu biết.

- Cậu nói đi.

Lục Nam tìm trong cặp ra một xấp giấy tờ đưa cho Gia Hào:

- Lúc cậu sang Mỹ, tôi phát hiện ra công ty bị mất một khoản thu nợ rất lớn, tôi điều tra ra người thu thì anh ta đã nghỉ việc, không rõ tung tích. Sau đó lại có người thu mua cổ phiếu với giá cao, mà Gia Huy vừa mới cạnh tranh với cậu, Gia Hào, tôi nghi ngờ Gia Huy đã biến thủ tiền nợ của công ty để mua cổ phiếu.

Gia Hào vừa xem vừa gật đầu:

- Cậu nói có lý, lúc trước Gia Huy chỉ có hai mươi phần trăm cổ phần, không lý nào tự nhiên lại tăng vọt, số tiền đó khá lớn, nhất định không phải dùng tiền riêng để mua rồi. Nhưng vì sao anh ấy lại làm như vậy?

- Còn không phải vì vị trí Tổng giám đốc Ngô Gia sao?

Gia Hào không nói gì thêm nữa, dù là anh em cùng cha khác mẹ nhưng anh vẫn luôn coi trọng Gia Huy. Việc anh lên làm Tổng giám đốc là do anh tự mình phấn đấu, được sự tin tưởng của toàn công ty bầu chọn. Anh chưa bao giờ có ý định tranh giành hay lấn lướt anh trai mình. Nhưng có lẽ đối với Gia Huy anh chỉ là một hòn đá to cản đường anh ta ngồi trên chiếc ghế Tổng giám đốc. Qua sự việc lần này Gia Hào bỗng nghi ngờ Gia Huy có liên quan đến

không chậm lại, trời ơi, cô thà chết cũng không muốn anh bị bất cứ nguy hiểm gì.

Cô thấy anh đến gần chỗ ngoặt, bỗng chiếc xe loạng choạng rồi lao xuống vực, chúi đầu xuống vách núi rồi lăn mấy vòng. Lâm Tiểu Vũ hét lên trong bất lực, Ngô Gia Huy thì cười hả hê. Gì chứ? Chuyển nhượng công ty sao? Chừng nào Gia Hào còn sống thì vị trí của anh sẽ bị lung lay bất cứ lúc nào. Bây giờ Gia Hào gặp tai nạn chết rồi, anh có thể danh chính ngôn thuận lên chức Tổng giám đốc Ngô Gia. Ba anh vẫn chưa tỉnh lại, vị trí Chủ tịch tập đoàn sớm muộn cũng sẽ thuộc về anh. Nghĩ vậy khiến Ngô Gia Huy cười sáng khoái. Lâm Tiểu Vũ không chịu nổi sự đả kích này, khóc đến ngất đi..

To be continue.....

End Chương 30.

Mình thành thật xin lỗi vì sự chậm trễ này ạ.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình, mình sẽ cố gắng viết 2 chương cuối nhanh nhất có thể.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Một lúc lâu sau, Lâm Tiểu Vũ bị làn nước lạnh tạt vào mặt làm tỉnh lại. Cô nhìn màn hình laptop đã bị tắt, Gia Huy vui vẻ nói với cô:

- Đừng nhìn nữa! Cô biết gì không? -hắn tùm tùm cười - Chiếc xe cháy rồi!

Cái gì? Cháy?? Xe của Gia Hào?

Tiểu Vũ tròn mắt nhìn hắn, muốn hỏi cho rõ ràng nhưng bị bịt miệng không nói được, Gia Huy lại cười:

- Xe Gia Hào cháy, còn nổ rất to nữa...hahahaha!

Không... Không thể nào! Nếu vậy anh...Gia Hào đã... Không, cô không tin!

Gia Huy nhún vai vô tội nhìn cô:

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như thế! Là nó tự lao xuống vực, tôi đâu có làm gì!

Nước mắt lại giàn giụa trên mặt Tiểu Vũ, cô oán hận nhìn Gia Huy, ước gì bản thân có siêu năng lực nhìn chết anh ta.

Khả Vy từ ngoài đi vào, nghe Gia Huy báo tin Gia Hào bị tai nạn, cô thờ dãi một cái, dù sao cũng là người cô từng đem lòng yêu, không tránh khỏi có chút thương tiếc. Cô nhìn Tiểu Vũ, rồi nói với Gia Huy:

- Đáng lẽ Giang Bích Nguyệt muốn trừ khử cô ta đi để giành lại Gia Hào, bây giờ Gia Hào không còn... Em phải báo cho cô ta biết tin đã.

Khả Vy gọi cho Bích Nguyệt báo tin, Giang Bích Nguyệt đang ở nhà, nghe tin xong thất thần ngồi sụp xuống sàn, không nói được gì, chiếc điện thoại cũng rơi xuống đất. Khả Vy nghe tiếng lạch cạch rồi thấy cô im lặng mới hỏi:

- Bích Nguyệt, cô không sao chứ?

Giang Bích Nguyệt không còn tâm trí để suy nghĩ gì nữa, Gia Hào đi rồi...tất cả mọi chuyện cô sắp làm còn ý nghĩa gì nữa chứ!... Không, là vì cô ta, vì cứu cô ta nên anh mới gặp tai nạn, cô càng phải giết cô ta!

Giang Bích Nguyệt vội vàng nhặt điện thoại, gấp gấp nói với Kiều Khả Vy:

- Phương Ngọc Vân giả còn ở đó không?

- Vẫn còn.

- Đợi tôi.

- Được.

Khả Vy cúp máy, Giang Bích Nguyệt lấy xe đi đến đó, nhưng vì lái xe trong tâm trạng hỗn loạn, trên đường đi lạc tay lái đâm vào cột đèn.

.....

Gia Hào nằm trên mặt đường loạng choạng đứng dậy, tay trái ôm vai phải bị đau, lúc này anh đã cố mở cửa xe nhảy ra ngoài, lăn mấy vòng trên mặt đường giờ có hơi choáng váng. Anh nghe tiếng nổ, nhìn về phía chiếc xe thấy cột khói bốc lên, anh bước tới gần nhìn xuống vực một lúc, rồi rảo bước đi vòng theo con đường, anh biết bên chỗ ngoặt phía trước có một cây cầu bắc nối qua ngọn núi bên kia, nơi đó có căn nhà lớn đã bỏ hoang từ lâu, vợ anh đang ở đó, cùng người anh mà anh luôn quý trọng.

Bên này Kiều Khả Vy mở keo dán miệng Lâm Tiểu Vũ, cô ta muốn nói chuyện với cô. Băng keo vừa mở ra, Lâm Tiểu Vũ đã mắng Gia Huy:

- Ngô Gia Huy anh là đồ không có tính người! Thà tôi ra! Đồ gian xảo vô liêm sỉ! Tôi nguyên rùa anh! Đồ độc ác!

"Chát!". Kiều Khả Vy tát cô một cái, tròng mắt:

- Cô muốn bị dán miệng lại nữa phải không? Khôn hồn thì im đi! Tôi hỏi thì trả lời cho thành thật.

Lâm Tiểu Vũ mím môi, e dè liếc cuộn keo trên bàn. Khả Vy hỏi cô:

- Cô là ai?

Dù sao Gia Hào cũng không còn, Lâm Tiểu Vũ cô cũng chẳng còn gì để tiếc nuối...thôi cứ trả lời cô ta, dù sao chết rồi cũng có người biết tên cô, đỡ hơn chết một cách vô danh.

- Tôi...tên Lâm Tiểu Vũ.

- Tại sao cô lại giả mạo Phương Ngọc Vân?

- Tôi không có giả mạo! Tôi bị gạt!

- Tôi rất tò mò muốn nghe chuyện của cô đó.

Lâm Tiểu Vũ liếc cô ta:

- Nhưng tôi thì không muốn kể.

Khả Vy giờ tay định đánh cô nhưng khựng lại, điện thoại trong túi reo lên, liếc cô một cái rồi vùng vằng bước sang chỗ Gia Huy ngồi cạnh anh ta nghe điện thoại.

Người ở đầu dây bên kia hỏi cô có phải người thân của Giang Bích Nguyệt không, Khả Vy nói là bạn, họ báo rằng Giang Bích Nguyệt bị tai nạn, hiện đang ở bệnh viện. Khả Vy nói sẽ tới ngay rồi cúp máy. Cô nói với Gia Huy:

- Anh, Giang Bích Nguyệt trên đường đi gặp tai nạn rồi, giờ em đến chỗ cô ấy, anh định xử lý cô ta thế nào đây?

Gia Huy nhìn Tiểu Vũ, xoa xoa cái cằm nhăn nhó rồi nói:

- Có lẽ anh sẽ cho đàn em xử lý cô ta, cho chúng hưởng thụ một chút!... À, anh đi với em, ở đây không còn việc của chúng ta nữa. Anh đưa em đến bệnh viện rồi sẽ về công ty.

Gia Huy khoác vai cô ta đi ra cửa, Tiểu Vũ kêu lên:

- Đây! Đừng đi! Ê! Thà tôi ra đi chứ!!

Gia Huy và Khả Vy không thèm để ý cô. Bỗng Gia Huy có điện thoại, màn hình hiện tên Gia Hào, anh ta thoáng sững sốt nhưng rồi cũng nghe máy, lại không vội lên tiếng, chờ bên kia nói trước.

Gia Hào thấy Gia Huy im lặng thì khẽ nhếch môi vừa đi vừa nói:

- Anh chắc chắn là nghĩ em chết rồi nhỉ, anh trai?

Ngô Gia Huy nghe giọng Gia Hào càng sững sốt hơn, im lặng một lúc mới nói:

- Mà...làm sao có thể?...

Gia Hào bật cười:

- Hahaha...chưa đưa được vợ em về, sao em có thể chết được?

- Hừ, mày nghĩ mày có khả năng đó à?

- Em muốn biết cô ấy còn an toàn không! Em giao Ngô Gia cho anh cũng được, chỉ cần anh thả cô ấy ra.

Gia Huy nhìn Tiểu Vũ, khẽ nhếch môi:

- Cô ta không sao cả, được rồi, tao ở căn nhà lớn đầu tiên chờ mày.

Nghe xong Gia Hào cúp máy, cây cầu ở trước mắt, anh nhanh chóng đi đến rồi qua cầu.

Khả Vy hỏi Gia Huy:

- Sao thế anh? Có chuyện gì vậy?

Gia Huy lấy lại vẻ bình tĩnh nói với cô:

- Anh xin lỗi, em về một mình được không? Có chút chuyện với bọn nó nên anh ở lại một lát.

- Vậy em về trước, anh cẩn thận nha!

Gia Huy hôn trán Khả Vy một cái, cô cũng không hỏi gì thêm, ra ngoài lái xe về. Gia Huy gọi mấy tên áo đen vào, bảo dán miệng Tiểu Vũ lại, rồi đợi Gia Hào đến thì giết, nhất định anh phải tận mắt thấy Gia Hào chết.

Gia Hào qua cầu xong, anh nhìn thấy một chiếc ô tô chạy ra từ đường mòn, lập tức nép vào một cây to gần đó. Anh nhìn vào xe thấy người lái là Kiều Khả Vy, Gia Hào nhếch môi, thận trọng tiến tới.

Anh chắc chắn Gia Huy có đồng bọn, chậm rãi tiến vào khuôn viên ngôi nhà, không quên cảnh giác xung quanh. Anh nhìn thẳng vào cửa chính đang mở, thấy Tiểu Vũ đang ngồi dưới đất, miệng bị dán keo và tay chân bị trói. Lâm Tiểu Vũ thấy Gia Hào sắc mặt âm trầm nhìn mình, cô sững sờ tròn mắt nhìn, tim đập loạn lên, cho là mình đang mơ. Sau khi chớp mắt liên mấy cái nhìn cho rõ, cô vui mừng khôn xiết. Là anh thật sao?

Cô biết mà, Gia Huy chỉ là lừa cô thôi, anh còn sống, anh làm sao có thể chết dễ dàng như vậy được!

Thờ phào một hồi, cô sực nhớ ra vội lắc đầu ra hiệu anh dừng bước tới, đồng thời hát cảm về phía mấy tên áo đen đang nấp sau cửa chờ bắn Gia Hào.

Gia Hào khựng lại, anh hiểu ý cô, lùi về sau mấy bước, anh thấy ánh mắt cô dịu lại, bèn quay đầu chạy trở ra. Ngô Gia Huy đứng trong góc khuất nhìn thấy, ra hiệu bọn áo đen đuổi theo. Gia Hào nghe tiếng bọn chúng hét đứng lại, tăng tốc chạy nhanh vòng qua công đến một ngã ba có cái cây to thì leo lên cây nấp, bọn kia chạy đến ko thấy ai, không biết anh đi hướng nào bèn chia ra làm hai nhóm đi tìm. Bọn chúng đi rồi Gia Hào mới nhảy xuống, quay trở lại căn nhà.

Gia Hào vào nhà, anh thấy Ngô Gia Huy đang chễm chệ ngồi trên ghế, phía sau là vợ anh, Ngô Gia Huy nhíu mày nhìn anh:

- Mày đúng là âm hồn bất tán!

Gia Hào bước nhanh đến nắm cổ áo Gia Huy kéo lên:

- Tại sao anh lại bắt cô ấy?

Gia Huy hất tay anh ra, chỉnh lại áo rồi mỉm cười:

- Đương nhiên để làm mời như rồi!

- Anh... - Gia Hào tức nghẹn, anh định cời trói cho cô nhưng Gia Huy chặn lại, anh ta rút súng ra chia vào đầu Tiểu Vũ.

- Mày lùi lại.

Gia Hào bất đắc dĩ lùi về sau mấy bước, anh căng thẳng nhìn Tiểu Vũ lúc này sợ tái mét mặt, không dám ngẩng lên. Bỗng Gia Hào nhớ ra một chuyện, anh phải hỏi Gia Huy cho ra lẽ:

- Anh đã biến thủ tiền nọ của công ty đúng không?

Gia Huy nhếch môi cười:

- Vậy thì đã sao? Từ bé đến giờ, cái gì tao cũng đứng sau mày, tao là anh mày, nhưng cái gì ông già đó cũng dành thứ tốt nhất cho mày rồi mới đến tao! Haha... Tao chỉ muốn lấy lại những thứ đáng ra thuộc về tao.

Gia Hào không thể tin được Gia Huy lại bất mãn về ba và mình như vậy, anh nói:

- Nếu anh đã muốn vậy, thả cô ấy ra đi, em lập tức giao Ngô Gia cho anh, cả quyền thừa kế cũng sẽ giao anh một nửa.

- Không được! - Gia Huy lắc đầu - chỉ khi nào mày thật sự chết đi rồi, Ngô Gia mới hoàn toàn thuộc về tao, sẽ không còn ai có thể cướp vị trí đó! Mày chết đi!!!

Nói xong Gia Huy chia súng vào Gia Hào mà bắn, rất may Gia Hào có đề phòng, nhanh nhẹn né người đi, đồng thời tung cước đá súng. Nhưng Ngô Gia Huy cũng không phải dạng vừa, giờ súng lên cao để tránh, hai người đánh nhau, Gia Hào cố dụ Gia Huy tránh xa cô, Tiểu Vũ cố gắng nhích người ra xa. Gia Huy bị tấn công liên tục có chút tức giận, anh ta giành lại thế chủ động rồi bắn tiếp.

Gia Hào chật vật lộn người trên nền mấy vòng để tránh đạn, Gia Huy bắn trượt liên tiếp mấy phát, tức điên lên, mấy tên kia không biết biến đi đâu hết rồi. Khóc môi Gia Huy cong lên, anh ta chia súng về phía Tiểu Vũ, Gia Hào tái mặt, lao về phía cô.

Lâm Tiểu Vũ này giờ vừa nhích vừa nhìn hai người không rời mắt, cô lo Gia Hào bị thương, cô đương nhiên thấy Gia Huy chia súng về phía mình, cũng thấy Gia Hào chạy đến, cô muốn hét lên bảo anh chạy đi nhưng không thể, cũng không tránh né kịp.

"Đoàng"...

Lâm Tiểu Vũ hốt hoảng mở to mắt, thân hình anh đã chắn tầm mắt cô, viên đạn sượt qua tai cô, đau rát.

"Đoàng" một tiếng nữa, cơ thể Gia Hào dần ngã vào người cô một cách nặng nề, anh tháo keo dán miệng cho cô, Tiểu Vũ run rẩy gọi anh:

- Gì..Gia Hào!...

- Đừng sợ, anh ở đây, sẽ không sao đâu! - Gia Hào mỉm cười bình tĩnh đáp lời cô, hai tay ôm vòng qua sau lưng cô cời trói. Nhưng Tiểu Vũ cảm thấy anh đang cố kìm nén, hơi thở dần nặng nhọc, Gia Huy vẫn bóp cò súng nhưng thấy hết đạn, khó chịu lên tiếng:

- Hừ, còn diễn màn ân ái được à?

Anh ta lấp đạn xong lại giờ súng lên.

"Đoàng!"...

Một tiếng súng nữa vang lên, Lâm Tiểu Vũ giật bắn người, Gia Hào vẫn che cho cô nên không thấy gì, Gia Huy đã bị bắn vào tay khiến khẩu súng văng ra xa, hấn tức giận nhìn mấy người mặc thường phục cầm súng bao vây chia thẳng vào hấn.

Lúc này Gia Hào đã cời được trói cho cô, rồi nặng nề ngã sang một bên, cô vội ôm đỡ anh nhưng cổ tay bị trói lâu quá chảy xước hết cả, cử động cũng rất đau, đỡ không nổi anh.

- Gia Hào! Gia Hào!

Một người trong số mấy người bao vây Gia Huy nghe tiếng Tiểu Vũ, chạy đến xem tình hình, anh ta rút bộ đàm gọi xe đến.

Tiểu Vũ ôm được lưng anh, bỗng thấy ươn ướt, cô giờ tay mình lên thấy bàn tay đầy máu, tim cô rút một nhịp, sợ hãi luống cuống. Cô nhìn Gia Hào đã nhắm mắt mê man mà trong lòng hoảng loạn. Cô cuống quýt cời dây trói chân nhưng không cời nổi, Tiểu Vũ cảm thấy mình thật vô dụng, cô ôm Gia Hào, áp mặt vào ngực anh òa khóc. Người kia gọi xe xong thì cời trói chân cho cô.

- Gia Hào! Anh tỉnh lại đi! Em xin lỗi, em sai rồi! Huhu... Anh đừng làm em sợ!...hức...tại sao anh lại làm vậy?...em không đáng! Thật sự không đáng!!!...huhu...

- Tại sao?- Bên tai vang lên tiếng thì thảo, Lâm Tiểu Vũ vội ngẩng lên nhìn. Gia Hào cố gắng mở mắt nhìn cô, anh giờ tay muốn chạm vào mặt cô. Tiểu Vũ vui mừng cầm tay anh áp vào má mình, nước mắt vẫn không ngừng rơi, cô ngập ngừng nhưng rồi quyết định nói ra sự thật.

- Em...em không phải Phương Ngọc Vân, em là Lâm Tiểu Vũ... Em không phải vợ anh, em...anh không cần phải cứu em!

- Đừng khóc!... Khụ khụ!...-Gia Hào ho khan mấy tiếng - cho dù em là ai, em tên gì đi nữa...thì lúc ở lễ đường em cũng đã là vợ anh rồi! Anh bảo vợ anh thì có gì không đáng?

- Nhưng em giờ không nhà cửa, không có người thân, em không có gì cả, em không xứng với anh!

Gia Hào nhú mày nén đau, khẽ cười:

- Em có anh, còn chưa đủ hay sao?...Vợ...anh mệt quá! Anh muốn ngủ!..

- Anh đừng ngủ! Gia Hào!

Tiểu Vũ lại òa khóc, lúc đó một người đàn ông lớn tuổi chống gậy bước vào, sau lưng có bốn vệ sĩ, ông ta nhìn Gia Hào, thở dài một cái rồi nói:

- Xe đến rồi, mau đưa nó ra ngoài đi! Nhanh hết sức có thể đưa nó đến bệnh viện!

- Vâng, thưa chủ tịch!

Hai người vệ sĩ hỗ trợ đưa Gia Hào ra xe, Lâm Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn người đàn ông quyền lực ấy, lắp bắp gọi:

- B..ba? Là ba thật sao?

Chủ tịch Ngô cười hiền:

- Phải, là ta, con mau theo Gia Hào chăm sóc cho nó, tiện thể cho con, mau đi đi!

- Dạ vâng!

Lâm Tiểu Vũ khấp khiểng chạy ra, cô liếc thấy Gia Huy ôm bàn tay đầy máu, thầm mắng "Đáng đời anh!" rồi leo lên xe ngồi cạnh ghế Gia Hào nằm.

- -----End chương 31-----

Mình thật xin lỗi mọi người vì ngâm chap lâu như vậy. Thật ra mình rất muốn viết xong sớm, nhưng vì mình bệnh, rồi nhiều chuyện xảy ra khiến mình không có thời gian viết.

Thật sự cảm ơn các bạn đã ủng hộ và đợi truyện mình, không gì vui bằng luôn ấy!

Cảm ơn các bạn rất nhiều!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Chiếc xe nhanh chóng đưa hai người đến bệnh viện.

.....

Ngô Gia Huy thấy chủ tịch Ngô, kinh ngạc lắp bắp:

- B...ba?

Ngô Gia Hưng quay lưng về phía anh, hừ lạnh một tiếng:

- Đừng gọi ta là ba! Ta không có đứa con tàn nhẫn bất hiếu như mày!

Gia Huy nhếch môi cười chua chát, hỏi:

- Không phải... ông... đang ở Mỹ sao?

Ngô Gia Hưng quay lại nhìn Gia Huy, không giấu vẻ tức giận:

- Quân bất hiếu! Nếu ta không tỉnh lại sớm thì làm sao có thể biết được dã tâm của mày!

Gia Huy nhú mày:

- Từ khi nào?... Ông theo dõi tôi?

- Hừ, ta đã tỉnh ngay hôm sau rồi. Mày cũng khá giỏi đấy... Uống công tao nuôi mày ngần ấy năm.

Gia Huy thật sự âm ỉ, anh đem bất mãn trút hết ra:

- Hừ, bộ ông xem tôi là con trai sao? Suốt bao nhiêu năm qua tôi mang danh phận con cả, vậy mà cái gì ông cũng thiên vị Gia Hào, tôi không phải là con trai ông sao? Cái gì cũng dành tốt nhất cho nó rồi mới đến tôi, công ty cũng giao cho nó, tôi lúc nào cũng làm cái bóng phía sau lưng. Nó sở dĩ được bầu làm Tổng giám đốc vì nó là con cưng của ông! Nhiều lúc...tôi như bị bỏ quên...

Gia Huy cúi mặt, nhắm mắt cho giọt nước mắt rơi xuống đất một cách gọn gàng nhất, không ai hay biết. Anh nhớ lại những ngày bé, mẹ và bác quản gia

thường mua đồ chơi cho anh, ba chưa từng mua cho anh thứ gì. Có lần, một công ty đồ chơi nổi tiếng sản xuất một bộ lắp ráp xe lửa phiên bản giới hạn, Gia Hào có, anh thì không. Những lần đi họp phụ huynh đều là mẹ anh hoặc bác quản gia đi, ba anh chưa từng. Ông luôn bận họp, vậy mà những buổi họp cho Gia Hào ông lại không vắng mặt dù chỉ một lần. Lớn lên, thi đỗ đại học danh tiếng với thành tích và bảng điểm xuất sắc, mang về khoe ba, đòi lại chỉ được nụ cười nhẹ và câu: "Chúc mừng con!", vậy mà mẹ và bác quản gia lại không giấu nổi vui mừng, hai năm sau Gia Hào cũng thi đỗ, ông lại hết lời khen ngợi. Những ngày nghỉ, ông thường rủ Gia Hào đi câu cá, đi chơi, chưa bao giờ mờ lời với anh, Gia Hào phải nhắc ông mới có vẻ miễn cưỡng bảo anh đi.

Càng ngày lớn lên anh càng cảm thấy sự lạnh nhạt, không ít lần anh hỏi mẹ rằng mình có phải con ruột của ba không, sao ba lại lạnh lùng với mình như vậy? Mẹ anh đều nói rằng anh chính là con ruột của ba, anh tin nhưng vẫn cảm thấy có gì đó mẹ anh đang cố giấu trong ánh mắt. Anh mười tuổi, mẹ cùng bác quản gia sang Mỹ sống, anh không đi theo vì nghĩ rằng không có mẹ ở đây thì ba sẽ thương anh hơn. Nhưng Gia Huy đã làm, người thương anh hơn là mẹ kế Lý Lam, bà chăm sóc anh và Gia Hào như nhau, có khi còn tốt hơn, vì thể tình cảm của anh và bà rất tốt. Nhưng thứ anh cần là một chút tình thương của người mà anh gọi là ba!

Ngày ba anh nhập viện, chính là do anh. Lần trước khi sang Mỹ thăm mẹ Gia Huy nghe được ba mẹ mình nói chuyện, về việc viết di chúc, rằng tài sản của ông trừ công ty Ngô Gia ra chia làm hai, một nửa làm từ thiện, một nửa chia đều cho hai người vợ và hai con trai. Công ty Ngô Gia để lại cho Gia Hào, Gia Huy anh thì vẫn ở vị trí cũ hỗ trợ cho Gia Hào. Chính vì vậy anh mới bất mãn, từ đó lập kế hoạch chiếm Ngô Gia, anh là con cả, đáng lẽ phải để lại cho anh mới đúng, năng lực của anh chỉ có hơn chứ không kém Gia Hào, tại sao lúc nào cũng phải đứng sau? Vì thế nên hôm đó anh đã có cái nhau với chủ tịch, và khi ông tức giận đến ngất đi thì anh lấy chìa khóa, mở tủ lấy giấy tờ, anh giấu trong áo và đường hoàng ra ngoài, camera hôm đó trùng hợp bị hỏng nên không ghi được gì, mọi người cứ tưởng có kẻ phá hỏng camera để thực hiện hành vi trộm cắp này. Nhưng tất cả không ngờ rằng người lấy cắp lại chính là Ngô Gia Huy.

Ngô Gia Hưng trầm ngâm nhìn Gia Huy:

- Chỉ vì vậy mà mày không từ thủ đoạn, bất chấp tất cả đoạt lấy giấy tờ và con dấu, đến mức giết người thế này à?

Gia Huy cười nhạt:

- Ông sẽ không hiểu đâu...vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được cảm giác của tôi.

Ngô Gia Hưng thờ dài một cái rồi nói với mấy người bên cạnh:

- Đưa nó đến bệnh viện sơ cứu vết thương trước đã.

Ngô Gia Hưng lên xe, Gia Huy ngồi sau cùng vệ sĩ, mấy tên xã hội đen lúc đi tìm Gia Hào đã sớm bị cảnh sát khống chế bắt giữ.

Trên xe suốt quãng đường đều tĩnh lặng, lời Gia Huy nói vẫn luẩn quẩn trong đầu Ngô Gia Hưng, ông không ngờ một chút vô tâm lại khiến Gia Huy đi đến bước đường này. Nhưng ông không áy náy, không hối hận, vì ông không sai.

.....

Lục Nam và Jessica nghe chủ tịch Ngô báo tin Gia Hào bị thương thì lập tức đến bệnh viện, họ đến nơi, thấy Tiểu Vũ ngồi đợi trước phòng phẫu thuật.

- Ngọc Vân, em về rồi! - Jessica kích động chạy đến ôm Tiểu Vũ, suýt khóc đến nơi - em đã đi đâu vậy hả? Tại chị rất lo lắng...em làm sao để bị thương thế kia?

Jessica buông cô ra rồi bỗng nhìn thấy hai cô tay Tiểu Vũ bị quấn băng (do bị trầy xước bởi dây thùng cọ) liền hỏi, Tiểu Vũ lúng túng đáp:

- Em...em... - Lâm Tiểu Vũ làm sao nói tất cả chuyện này là do Gia Huy làm? Với lại làm sao giải thích cô không phải Phương Ngọc Vân, nếu cô nói ra rồi họ có đối tốt với cô như trước nữa không? Còn mẹ chồng cô nữa...biết ăn nói sao đây?!?

Tiểu Vũ ấp úng nửa ngày không trả lời được, Lục Nam bèn lên tiếng:

- Gia Hào bị thương, chắc em ấy lo lắng lắm, chúng ta đừng hỏi nữa, đợi Gia Hào không sao rồi chúng ta nói chuyện.

Jessica cũng đồng ý, ba người cùng nhau ngồi đợi.

Một lúc sau chủ tịch Ngô cũng đến, vừa ngồi chưa nóng chỗ đã thấy bộ dạng tức giận hùng hổ của Lý Lam từ phía cuối hành lang, sau lưng bà là Trình Uyên với những bước chân gấp gáp, khuôn mặt đầy lo lắng. Ngô Gia Hưng đứng lên định chạy trốn, nhưng Lý Lam đã chỉ thẳng ông quát lên:

- Đứng lại! Ông còn dám chạy?

Mọi người xung quanh đều giật mình nhìn bà, Ngô Gia Hưng hốt hoảng đứng nghiêm tại chỗ, sau đó bất lực nói:

- Bà nhỏ tiếng một chút...đây là bệnh viện đó!

Lúc này Lý Lam mới nhìn xung quanh, bà cười giả là xin lỗi mọi người rồi sấn đến túm cổ áo chồng, hằn học:

- Hừ, ông được lắm, dám gạt tôi! Hại tôi khóc biết bao nhiêu nước mắt, ông cả gan! Ông...ông dám...oa...oa...

Lý Lam đang mắng bỗng nhiên úp mặt vào ngực ông òa khóc làm mọi người xanh mặt, đầu đầy vệt đen. Ngô Gia Hưng thờ dài, không ngại ôm vợ dỗ dành:

- Tôi xin lỗi bà, tôi sai rồi! -Lý Lam càng khóc to hơn, ông nhìn xung quanh, bất đắc dĩ xuống nước nhỏ giọng thì thầm vào tai Lý Lam - bà xã, anh xin lỗi! Anh không nên gạt em, anh sai rồi! Nín đi, ngoan!

Lúc này bà mới nín khóc, mấy người xung quanh dường như không tồn tại, không khí im lặng đến vô cùng. Xưa nay Lục Nam và Jessica nghe đồn chủ tịch Ngô đối với vợ ôn nhu như nước, hôm nay được tận mắt chứng kiến, thật sự khiến cho người ta phải ngỡ ngàng. Xưa nay thấy phu nhân Lý Lam dịu dàng đôn hậu, không ngờ lại có một tính cách "khác" như thế này. Trình Uyên lên tiếng phá vỡ không khí ngưng đọng này:

- Gia Hưng, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Tôi và Tiểu Lam đến bệnh viện không thấy ông, mọi người nói ông về rồi, bọn tôi lại vội vã về nhà, mọi người lại nói ông đến công ty, chạy đến công ty nghe Lưu Chấn nói ông về nước, hại bọn tôi lo lắng chạy về theo, xoay như chong chóng, ông làm vậy là sao?

Ngô Gia Hưng nhìn Lâm Tiểu Vũ, lúc này Lý Lam mới thấy cô, bà ôm chầm cô xuyết xoa:

- Con dâu nhỏ! Ôi chào, con làm sao để bị thương rồi? Quần áo làm sao lấm lem thế này?

- Con...con...

Chủ tịch Ngô nói:

- Là Gia Huy bắt nó, Gia Hào vì cứu con bé nên mới bị thương.

Trình Uyên sững sờ:

- Ông nói sao? Gia Huy? Nó...nó...

Bà không nói nên lời, không chỉ Trình Uyên mà cả Lý Lam, Lục Nam và Jessica cũng đều sững sờ không thể tin. Lục Nam tuy biết Gia Huy có ý muốn chiếm đoạt Ngô Gia nhưng anh không ngờ anh ta lại có thể làm ra chuyện này.

- Hôm đó nó đến công ty gặp tôi, nói về di chúc, nó muốn quản lý Ngô Gia, tôi không đồng ý, rồi tôi và nó cãi nhau, tôi tức đến lên cơn đau tim, nó chỉ đứng nhìn. Sau khi tỉnh dậy, tôi âm thầm nói với bác sĩ không cho ai biết, chỉ nói với vệ sĩ thân cận, tôi giao cậu ta theo dõi Gia Huy. Nó trong lúc tôi ngất xỉu đã lấy chìa khóa mở kết sắt lấy đi giấy tờ. Sau đó nó hợp tác với Phùng Vịnh hồng chiếm lấy Ngô Gia, tôi lại cho Lưu Chấn biết mình tỉnh lại, để cậu ta ép Phùng Vịnh nhường lại cổ phần, sau đó lại nghe vệ sĩ báo nó thuê một nhóm xã hội đen, tôi mới tức tốc về đây, tự thân làm rõ chuyện này. Tiểu Uyên, tôi nghĩ bà nên cho nó biết sự thật!...

Bà Trình Uyên nghe ông kể lại mọi chuyện, thật sự bị sốc, Gia Hưng ôm vai bà, đỡ bà ngồi xuống ghế, trấn an:

- Một lát chúng ta đến sở cảnh sát với nó.

Trình Uyên đưa hai tay bụng mặt khóc:

- Tôi xin lỗi ông!... Lam Lam, chị xin lỗi!...

Lý Lam thờ dài, nhìn đèn phòng phẫu thuật vẫn đỏ, vuốt lại tóc cho Tiểu Vũ, nói:

- Chị không có lỗi... Hi vọng Gia Hào không sao!...

Lâm Tiểu Vũ lên tiếng:

- Bà mẹ, con có chuyện muốn nói...

Lý Lam nói:

- Con nói đi!

Lâm Tiểu Vũ bỗng quỳ xuống đất, mọi người khó hiểu nhìn cô, Lý Lam đỡ cô đứng lên:

- Kia con, con làm gì vậy, đứng lên rồi nói!

Tiểu Vũ không đứng, cô nói:

- Xin mọi người hãy nghe con nói... Ba, mẹ, mẹ cả, con xin lỗi. Anh Lục Nam, chị Jessica, em xin lỗi! Thật sự con không có ý lừa dối mọi người đâu...thật ra con không phải Phương Ngọc Vân, con tên Lâm Tiểu Vũ!

Mọi người đều kinh ngạc, chủ tịch Ngô trầm giọng:

- Chuyện này là thế nào?

Lâm Tiểu Vũ kể lại chuyện mình đã chạy trốn như thế nào, gặp tai nạn ra sao, rồi trở thành con gái Phương Văn và làm con dâu Ngô Gia, bây giờ cô đã nhớ lại mọi chuyện, cuối cùng cô nói:

- Con không dám mong mọi người tha thứ... Vì con mà Gia Hào bị thương.. Xin ba mẹ cho con ở lại đây đến khi biết anh ấy bình an vô sự rồi con sẽ đi ngay!

Mọi người trầm ngâm, Lâm Tiểu Vũ cúi mặt chờ đợi, Ngô Gia Hưng thở dài một cái, nói:

- Con định sẽ đi đâu?

- Con...con cũng chưa biết nữa!...

- Con nghĩ Gia Hào sẽ để con đi sao?

Lâm Tiểu Vũ ngược nhìn ông, Ngô Gia Hưng đỡ cô đứng dậy, xoa đầu cô:

- Đứa trẻ ngốc này! Nó đã bất chấp cả tính mạng cứu con, chứng tỏ con rất quan trọng với nó. Gia thế hay thân phận không quan trọng, chuyện cũng không phải lỗi của con, con cứ ở lại làm con dâu Ngô Gia ta đi. Lam Nhi, Tiểu Uyên, hai người có ý kiến gì không?

Lý Lam kéo Tiểu Vũ ngồi xuống ghế, mỉm cười nói:

- Tôi đương nhiên không có ý kiến, con dâu nhỏ, con là có duyên làm dâu nhà ta đó!

Trình Uyên cũng cười, bà nói:

- Tôi lại càng không có ý kiến!

- Con cảm ơn ba, mẹ cả, cảm ơn mẹ!

Lâm Tiểu Vũ bước qua chỗ Jessica và Lục Nam, e dè nói:

- Anh Lục Nam, chị Jessica...em..

Jessica đứng dậy nắm tay cô:

- Em không cần phải nói gì cả, Lâm Tiểu Vũ hay Phương Ngọc Vân thì chị vẫn xem em vẫn là em của chị!

Lục Nam cũng đứng lên:

- Phải đó, em đừng lo lắng gì cả!

- Cảm ơn mọi người!

Tiểu Vũ cười, ngồi xuống giữa Jessica và Lý Lam.

Mọi người đợi thêm một lúc thì đèn tắt, các bác sĩ bước ra, mọi người đứng dậy, chủ tịch Ngô hỏi bác sĩ:

- Con trai tôi sao rồi bác sĩ?

- Ca mổ đã thành công, viên đạn đã được lấy ra, hiện tại bệnh nhân vẫn chưa tỉnh. Chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân đến phòng hồi sức, lát nữa người nhà có thể vào thăm, nhưng xin giữ im lặng, bệnh nhân cần nghỉ ngơi.

Chủ tịch Ngô nói với các bác sĩ và y tá:

- Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn mọi người!

- Không có gì!

Vị bác sĩ cười rồi rời đi, mọi người thở phào nhẹ nhõm, chủ tịch Ngô nói:

- Gia Hào không sao là tốt rồi, Lam Nhi, bà ở lại đây với các con, tôi và Tiểu Uyên đến chỗ Gia Huy. Lục Nam, Jessica, nhờ hai cháu chăm sóc họ họ ta một lát.

- Vâng, chủ tịch cứ yên tâm ạ!-Lục Nam nói, Lý Lam thở dài:

- Được rồi, hai người đi đi.

Ba người đến sở cảnh sát, Gia Huy đang ngồi trong phòng tạm giam, anh ta đã lấy lời khai xong, chủ tịch Ngô đã dặn chỉ cần giám sát, không cần còng tay.

Chủ tịch Ngô đọc lời khai, Trình Uyên vào thăm Gia Huy.

Một cảnh sát dẫn Gia Huy vào phòng rồi rời đi, Trình Uyên thấy tay Gia Huy bị thương, cũng đau lòng lắm nhưng tội anh ta phạm không thể tha thứ được. Gia Huy thấy bà, ngạc nhiên rồi cup mắt cúi đầu không dám đối diện với ánh mắt thất vọng của bà.

Trình Uyên bước tới, tát Gia Huy một cái thật mạnh, đau lòng đến không thể lớn tiếng, hỏi trong cơn tức giận cố kềm nén:

- Tại sao...tại sao con lại làm như vậy?

Gia Huy im lặng một lúc rồi nói:

- Con...chỉ lấy lại những thứ đáng ra thuộc về mình.

Trình Uyên cố gắng đứng vững, bà đã sai lầm khi giấu giếm Gia Huy suốt từng ấy năm, bà là một người mẹ thất bại, một người mẹ vô tâm

- Con không có quyền đó!... Những thứ này không thuộc về con...

Bà vừa khóc vừa nói:

- Con sai rồi! Con ngàn vạn lần không được làm như vậy! Mẹ xin lỗi đã giấu con... Là lỗi của mẹ, tất cả là lỗi của mẹ!

Gia Huy lần đầu tiên cảm thấy hoang mang cực độ, anh đỡ bà ngồi xuống ghế rồi hỏi:

- Sao mẹ lại nói vậy? Mẹ giấu con chuyện gì? Rốt cuộc là có chuyện gì?

Trình Uyên không dám nhìn mặt Gia Huy, bà cố nén khóc, nói:

- Thật ra... Ngô Gia Hưng không phải là ba ruột của con!

Gia Huy sững người một lúc, mặt anh tái đi rồi bỗng bật cười. Trình Uyên nắm cánh tay anh:

- Gia Huy, con nghe mẹ giải thích, lúc đó mẹ, ba ruột con và Gia Hưng là bạn học. Mẹ yêu ba ruột con nhưng ông bà ngoại không chấp nhận vì ông ấy rất nghèo, bắt mẹ phải chia tay ông ấy, phải lấy Ngô Gia Hưng. Nhưng mẹ đã mang thai con trước... Ba con cũng biết chuyện này, ba ruột con sau đó bị tai nạn thập tử nhất sinh, ba con mới lấy mẹ, hứa với ba ruột con sẽ chăm sóc con và mẹ... Gia Huy, mẹ không nói sự thật cho con cũng là vì tương lai của con!

Gia Huy thất thần lùi về sau, từng bước rời tay Trình Uyên. Anh thật không tin mẹ anh tại sao lại có suy nghĩ như vậy? Gia Huy mỉm cười nói với bà:

- Mẹ thật sự nghĩ cho tương lai của con sao?

- Con...

Gia Huy nhìn thẳng vào đôi mắt bối rối của mẹ mình, lắc đầu nói:

- Không phải, mẹ chỉ là lo thân thể của con lộ ra sẽ ảnh hưởng đến danh dự của mẹ và ông bà ngoại, ảnh hưởng đến Ngô Gia... Hoàn toàn không phải vì tương lai của con...

Trình Uyên bước đến gần anh, bà muốn nắm tay anh, liên tục phủ nhận:

- Không, Huy, không phải như con nghĩ đâu! Mẹ chỉ muốn...nếu con là con của Gia Hưng...tương lai sẽ rất tốt, con nói không phải không có lý...nhưng đó không phải lý do chính, thật đấy, tin mẹ đi! Huy...

Gia Huy lùi về sau tránh bà, anh lại cười, bỗng hỏi:

- Vậy ba ruột của con là ai? Ông ấy mất rồi à?

Trình Uyên khựng lại, bà khó xử nhìn anh, một lúc sau mới nói:

- Không...ông ấy chưa mất... Sau tai nạn, ông ấy sống thực vật ba năm rồi tỉnh lại, sức khỏe dần hồi phục, lúc con ba tuổi... Ba con nhận ông ấy làm...quản gia nhà mình.

Ngô Gia Huy ngớ ngàng.

Từ lúc mẫu giáo, anh đã được bác quản gia quan tâm rất nhiều, ba nói bác quản gia là bạn tốt của ba, lúc ba bận cũng có thể thay thế ba chăm sóc anh. Lúc ấy anh nghe vậy thì biết vậy thôi, không ngờ đó là lý do để ba ruột anh có thể quan tâm anh nhiều hơn.

Thì ra, anh đã sống trong sự lừa dối suốt mấy mươi năm qua...

- Thì ra là như vậy... Ông ấy đối tốt với con vì là ba ruột con. Ba con lạnh nhạt với con vì con không phải con ông ấy!

Gia Huy càng nói càng lớn tiếng, Trình Uyên vừa khóc vừa lắc đầu, Gia Huy thấp giọng:

- Mẹ có biết, con không cần ba con giàu có, cũng không cần tương lai sáng lạn ở sẵn vạch đích, con cần một người ba đúng nghĩa! Mẹ có biết, con đã rất ghen tỵ với Ngô Gia Hào, con ước ba con có thể quan tâm con dù chỉ một chút!... Giả như mẹ nói con biết sự thật sớm hơn, giả như mẹ không lừa dối con...

Họ luôn miệng nói nghĩ cho anh, nhưng thật ra họ chỉ nghĩ cho bản thân, cho cái gọi là danh tiếng thôi. Hai người họ vui vẻ sang Mỹ sống với nhau, để anh ở lại... Trong một tích tắc, tất cả mọi thứ đều sụp đổ dưới chân anh. Danh vọng, địa vị, gia đình, niềm tin, đến cả tình yêu cũng có thể sẽ mất, bởi vì anh không phải con ruột nhà họ Ngô, anh không có tư cách nhận tài sản, anh giờ không có gì trong tay cả, anh không thể cho người con gái anh yêu một cuộc sống như đã hứa...

Sau cùng, anh chỉ là một kẻ thất bại hoàn toàn.

- -----

End chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Ngô Gia Huy suy sụp ngồi xuống sàn sát tường, bà Trình Uyên cũng không dám nói gì thêm, sợ anh sẽ kích động. Một lúc sau anh ngẩng lên hỏi:

- Gia Hào sao rồi?

- Nó...không nguy hiểm tính mạng.

- Ha...thật tốt!...

Gia Huy cười nhẹ, Ngô Gia Hưng đi vào, anh ngược nhìn ông, chậm rãi hỏi:

- Tôi sẽ bị giam bao lâu?

- Con tự do rồi.

Gia Huy cười nhạt:

- Không phải ông muốn tôi ngồi tù sao?

- Nếu Gia Hào xảy ra chuyện, ta đương nhiên sẽ làm vậy, giờ nó đã không sao, ta không muốn truy cứu. Nó xem con như anh trai chắc chắn cũng không muốn làm khó dễ.

Không gian lại trở nên trầm mặc, một lúc sau chủ tịch Ngô nói:

- Ra ngoài thôi.

Gia Huy vừa ra gặp được Kiều Khả Vy, hai người nhìn nhau. Gia Huy lảng tránh ánh mắt lo lắng của cô.

- Huy... - Khả Vy khẽ gọi, cô thấy tay anh bị thương, vội đến xem xét. - Anh không sao chứ?

Gia Huy nhẹ gạt tay cô ra, lạnh nhạt nói:

- Không sao, em về đi, sau này chúng ta...đừng gặp nhau nữa...

Cô không thể biết anh đau lòng thế nào khi thốt ra bốn chữ cuối. Giờ anh không thể cho cô hạnh phúc, anh đã phạm tội, cô đơn thuần chỉ nghĩ anh ép

Gia Hào đến kí giấy chuyển nhượng, không ngờ anh đã lên kế hoạch giết người...

Khóe mắt Khả Vy rung rung:

- Anh...-cô ghen lời, nếu là trước kia với tính cách của cô nhất định cô sẽ làm um lên, đem mọi chuyện phui khỏi mình sạch sẽ, nhưng bây giờ...-tại sao?

Gia Huy vẫn không nhìn cô, anh nói:

- Vì bây giờ anh là kẻ đã phạm tội, anh không thể ảnh hưởng đến em, em về đi.

Khả Vy nhìn anh, bị phần nói:

- Huy, anh phạm tội thì em cũng là đồng phạm...

- Nhưng anh là kẻ suýt nữa giết người... Anh đã giấu em, anh đã nhận tội hết rồi, không liên quan đến em, em mau về đi!

Kiều Khả Vy vẫn buống bình nắm cánh tay anh, quay sang phía cảnh sát:

- Ông cảnh sát, anh ấy bị phạt bao lâu, tôi cũng cùng chịu phạt với anh ấy.

Mọi người này giờ chứng kiến vẫn chưa hiểu chuyện gì, nghe cô nói vậy tất cả đều sững sốt, chỉ có Gia Huy là bình tĩnh, anh vừa đẩy cô ra phía cửa vừa nói:

- Khả Vy, đủ rồi, em đừng nháo nữa! Mau về đi!

Khả Vy không chịu, gạt tay anh ra:

- Em không có nháo, em nói thật đó, Huy, anh...- sau đó ôm mặt ngồi xuống òa khóc.

Ngô Gia Huy bắt đầu nhìn mọi người vẫn đang ngỡ ngàng, rồi lại nhìn Kiều Khả Vy đang dốc hết sức lực mà khóc, anh vịn lần không ngờ cô chấp nhận chịu tội cùng anh, cũng không thể ngờ cô lại vì anh mà khóc.

Cuối cùng anh thở dài, ngồi xuống nói với cô:

- Khả Vy, anh nói em nghe một chuyện...-anh ghé sát vào tai Khả Vy, nói nhỏ cho cô nghe thân thể của mình, Kiều Khả Vy nghe xong, kinh ngạc một lúc quên cả khóc. Trong lúc để cô xử lý thông tin vừa nhận được, anh giải thích quan hệ giữa hai người cho ba mẹ nghe. Bà Trình Uyên rất vui mừng khi nghe tin, rồi tâm trạng lại chùng xuống khi bây giờ cả hai lâm vào tình cảnh này... Chủ tịch Ngô khá bất ngờ, trước đây Khả Vy muốn hẹn hò với Gia Hào ông cũng có nghe nói, nhưng bây giờ lại thấy cô vì Gia Huy khóc đau thương như vậy, còn nguyện ý chịu phạt chung, chứng tỏ cô thật lòng yêu Gia Huy.

Khả Vy đứng dậy quệt ngang nước mắt, ngoắc Gia Huy lại, nói chỉ hai người nghe:

- Em không quan tâm anh có phải con chủ tịch hay không, cũng không cần biết anh có những gì, nhưng chắc chắn một điều là: anh có em!

Cô hài lòng nhìn biểu cảm ngây ngốc của Gia Huy, khóe môi khẽ cong, cô vỗ vỗ mặt anh, lại thì thầm:

- Anh muốn trốn ư? Đừng hòng!

- Em...em...- Ngô Gia Huy không nói nên lời. Ý cô như vậy là không chê bai anh sao? Cho dù anh không có gì cả thì cô vẫn bên anh sao? Đùa ư? Có mơ anh cũng không dám mơ tới! Anh thừa biết những cô gái xinh đẹp rất chuộng tiền tài địa vị, anh ngầm đánh đồng Khả Vy với họ, cô nói vậy anh cũng bán tin bán nghi, cho đó là lời nói trong lúc bốc đồng. Với lại, cho dù là cô nói thật đi nữa thì anh cũng không nhẫn tâm để cô cùng anh chịu khổ. Anh nói tiếp:

- Khả Vy...anh nói thật đấy, giờ anh là kẻ trắng tay, anh không thể cho em địa vị như em mong muốn, không cho em được cuộc sống sung sướng như đã hứa... Anh...anh...thất bại rồi! Anh xin lỗi! Anh nghĩ...mình nên chia tay...

Kiều Khả Vy cúi mặt sục sịt, rồi ngẩng lên, môi cong lên một nụ cười ngọt ngào, cô nhìn thẳng vào mắt anh, nói rõ ràng từng chữ:

- Lời em đã nói, cũng là nói thật. Từ khi gặp anh, anh đã cho em biết tình yêu là thế nào. Chuyện đã tới nước này, Gia Huy, chúng ta cùng chịu phạt xong có thể không cần danh vọng địa vị gì nữa...sau đó đến một nơi xa, sống một cuộc sống giản dị không đua chen...được không anh?

Câu nói của cô khiến anh chấn động. Kiều Khả Vy đưa tay áp lên mặt anh, nói tiếp:

- Giờ em chỉ muốn bên anh, những thứ khác em không cần nữa!

Ngô Gia Huy lặng nhìn giọt nước lăn từ khóe mắt cô, nhẹ nhàng lau đi rồi gất gao ôm cô vào lòng. Mọi người xung quanh đều vỗ tay mừng cho hai người, bà Trình Uyên vui mừng khẽ lau nước mắt, Ngô Gia Hưng mỉm cười ôm vai bà vỗ về. Giữa những tiếng ồn ào, lời Gia Huy thì thầm bên tai cô, nhẹ nhàng mà chắc chắn:

- Được!

Cô cũng chỉ cần có vậy.

Sau đó Khả Vy biết Gia Huy không bị phạt, khỏi phải nói cô vui mừng thế nào. Bà Trình Uyên trong lòng nở hoa, cuối cùng con trai bà cũng có người yêu, có lẽ bà nên đi chùa thấp nhang cảm tạ trời Phật.

Bên này Lý Lam cùng Lâm Tiểu Vũ ngồi đợi Gia Hào tỉnh lại, chợt dạ dày Tiểu Vũ sôi réo, cô xấu hổ nhìn đi chỗ khác, Lý Lam khẽ cười, bà nắm tay cô đứng dậy:

- Chúng ta đi ăn chút gì đi.

- Dạ. - Tiểu Vũ ngoan ngoãn đứng dậy, hai người ra ngoài, Lý Lam nói với Jessica và Lục Nam:

- Nhờ hai cháu trông Gia Hào hộ ta một chút!

- Vâng, phu nhân yên tâm ạ. - Jessica nói, rồi cùng Lục Nam vào phòng bệnh.

Lý Lam nhìn Tiểu Vũ ăn không ngon miệng liền hỏi:

- Tiểu Vũ, thức ăn không ngon sao con?

Tiểu Vũ gật mình:

- Dạ? À...ngon ạ...

- Vậy ăn nhiều một chút! - vừa nói bà vừa gấp thịt vào bát của cô, Lý Lam biết cô đang lo lắng cho Gia Hào, càng thương cô hơn. Tiểu Vũ thật sự rất đói, từ lúc bị Gia Huy bắt đến giờ cô chưa ăn gì, nhưng hiện tại Gia Hào chưa tỉnh, cô ăn không thấy ngon...

Hai người ăn xong cũng đã khuya, chủ tịch Ngô trở lại, Tiểu Vũ nói Lý Lam về nghỉ ngơi trước, cũng nói Lục Nam và Jessica về luôn. Một lúc sau mọi người về hết, chỉ còn cô và Gia Hào trong phòng. Tiểu Vũ ngồi xuống cạnh giường, cô nắm tay Gia Hào nhìn sang thấy anh đang nhìn cô. Lâm Tiểu Vũ mừng rỡ:

- Anh tỉnh rồi!

Người trên giường chợt vật muốn ngồi dậy, nhưng động vết thương khiến anh nhúm mày, Tiểu Vũ hốt hoảng giữ anh lại:

- Khoan đã, anh chưa được cử động đâu, để em gọi bác sĩ!

Cô nhấn chuông, rất nhanh bác sĩ và y tá trực đến, kiểm tra lại cho Gia Hào một lượt rồi nói:

- Tình trạng bệnh nhân đã ổn định, nhưng vẫn phải theo dõi thêm, hạn chế cử động vài ngày.

- Cảm ơn bác sĩ!

Tiểu Vũ tiễn họ ra ngoài xong, đóng cửa, cô trở lại ngồi bên cạnh giường.

- Anh còn đau không?

Gia Hào lắc đầu, anh nhìn cô lạnh lùng, Lâm Tiểu Vũ chợt dạ, dè dặt hỏi:

- Anh giận em hả?

Gia Hào không nói gì xòe tay ra, cô bèn đặt tay mình vào đó, anh nắm lại, ngón cái miết nhẹ mu bàn tay, cau mày:

- Lại gầy đi. Rốt cuộc em đã đi đâu? Ăn ngủ ở đâu? À không, anh muốn nghe giải thích mọi chuyện. Tại sao em lại bỏ đi?

Tiểu Vũ thờ dãi, cô kể lại toàn bộ sự việc, giấu đi chuyện cô nhảy sông tự tử, cũng vẫn tắt lý do cô bỏ đi vì thấy không xứng với anh, kể xong cô nói:

- Nếu anh không muốn em ở lại thì em sẽ đi...anh không cần phải thương hại em..

Gia Hào với tay cốc đầu cô một cái, Tiểu Vũ nhăn nhó ôm đầu, anh lờm cô một cái:

- Anh không có thương hại em, anh liều mạng cứu em rồi để em đi dễ dàng vậy sao? Thật ra vài ngày trước anh nhận được tin em không phải Phương Ngọc Vân, nhưng anh muốn biết rõ ràng mọi chuyện, bởi vì anh yêu em, cũng bởi vì em là vợ anh. Em lần này được lắm, hại anh mất ăn mất ngủ mấy ngày.

Tiểu Vũ cúi mặt:

- Em xin lỗi... Em thấy mình thật sự không xứng với anh...

Ngô Gia Hào thiếu chút nữa bị cô chọc tức chết, tại sao trong cái đầu nhỏ ấy lại đầy cái suy nghĩ đó vậy? Anh thấy đâu có gì không ổn, sao mọi người lại quan tâm quá mức đến chuyện đó vậy?

Anh bắt lực nhìn cô:

- Em làm ơn dẹp cái suy nghĩ phiền phức đó giúp anh. Chỉ cần nghĩ làm vợ anh cho tốt, làm sao mỗi ngày yêu anh nhiều hơn là được rồi. Với lại ba mẹ cũng đã chấp nhận, em lo cái gì chứ!

Tiểu Vũ thở dài, Gia Hào nhìn cô ấm áp:

- Thật muốn ôm em!

Tiểu Vũ bật cười khê, giường VIP bệnh viện lớn nên cũng to hơn êm hơn phòng thường, cô chạy đến mở cửa nhìn qua lại, xác định không có ai, đóng cửa rồi nhẹ nhàng leo lên giường nằm cạnh Gia Hào, gối đầu lên cánh tay bên không bị thương, ngược nhìn anh nói khẽ:

- Hào, em yêu anh!

Ngô Gia Hào cúi xuống hôn tóc cô, mỉm cười:

- Lâm Tiểu Vũ...anh cũng yêu em!

Tiểu Vũ cảm thấy trong lòng thực ấm áp, anh gọi tên thật của cô, người anh yêu là chính cô, không vì cái gì khác. Tiểu Vũ trong họa có phúc, cuối cùng cô cũng có được một gia đình...

Sáng hôm sau Tiểu Vũ dậy trước, cô vội xuống giường, thầm nghĩ nếu dậy trễ chút nữa có người đến thăm chắc xấu hổ chết mất. Gia Hào cũng thức giấc, anh lau bàu:

- Sớm vậy...anh chưa ôm đã...

Tiểu Vũ lờm anh, cô vừa cột lại tóc thì các bác sĩ đến gõ cửa, cô mở cửa cho họ vào kiểm tra vết thương cho Gia Hào rồi ra ngoài. Ngô Gia Huy và Kiều Khả Vy đến, Tiểu Vũ dè chừng nhìn hai người, không biết họ lại đến đây làm gì, định tiếp tục hại Gia Hào sao? Cô liều chết cũng sẽ ngăn cản họ! Nghĩ vậy nên cô đứng chắn trước cửa phòng, hừ, muốn hại Gia Hào thì bước qua xác cô trước đã!

Ngô Gia Huy đến trước mặt cô, Khả Vy đứng sau anh, Gia Huy nói:

- Lâm...Tiểu Vũ... Tôi...xin lỗi, tôi đã hành động sai lầm, xin lỗi cô.

Khả Vy cũng chấp tay thành khăn lên tiếng:

- Chúng tôi thật lòng xin lỗi cô, mong cô tha thứ!

Lâm Tiểu Vũ kinh ngạc tròn mắt nhìn, họ lại đang lừa cô sao? Lúc này chủ tịch Ngô và Lý Lam cùng Trình Uyên đến, chủ tịch Ngô nói:

- Hai đứa nó đến để xin lỗi thật đấy!

Lâm Tiểu Vũ lúc này mới nói:

- Không sao, chuyện cũng qua rồi.

Thực sự cô rất muốn trừng phạt họ vì đã làm Gia Hào bị thương, nhưng nghĩ lại thì anh ta cũng rất đáng thương nên thôi bỏ qua vậy.

Lâm Tiểu Vũ nói:

- Ba mẹ, Gia Hào đã tỉnh rồi, hiện các bác sĩ đang kiểm tra cho anh ấy!

Mọi người đều thở phào, các bác sĩ xong việc ra ngoài, họ nói Gia Hào một tuần nữa là có thể xuất viện.

Mọi người vào thăm, Gia Hào nhìn thấy Gia Huy, vẫn bình tĩnh gọi:

- Anh...

Gia Huy ngắt lời anh:

- Tôi không phải là anh trai ruột của cậu, Gia Hào, tôi sai rồi, tôi thực xin lỗi!

- Anh nói gì? Không phải anh trai...là sao?

Lâm Tiểu Vũ cũng cảm thấy khó hiểu, cô nhìn Gia Huy, anh ta nhìn Trình Uyên một cái rồi thờ dãi:

- Tôi là con riêng của mẹ, không cùng huyết thống với cậu. Vậy nên đừng gọi tôi là anh trai nữa!

Gia Hào nhú mày:

- Lớn lên cùng nhau bao nhiêu năm, em cũng đã coi anh như anh trai, em hiểu cảm giác của anh, em không trách anh. Em vẫn xem anh là anh trai của em.

Gia Huy kinh ngạc:

- Sau tất cả mọi chuyện, cậu còn xem tôi là anh trai? Thật khó tin!

Gia Hào cười:

- Tại sao không? Giờ em không sao, Tiểu Vũ cô ấy cũng không sao, haiz, thật ra cũng phải cảm ơn anh bắt được cô, nếu không em không biết phải tìm cô ngốc này đến bao giờ!

Gia Hào nhìn Tiểu Vũ, cô xấu hổ đỏ mặt, haiz anh cứ trêu cô hoài vậy chứ!

Gia Huy mỉm cười nhẹ nhõm:

- Vậy là tôi mãn nguyện rồi...- anh nắm tay Khả Vy -Tôi và Khả Vy sẽ sang Mỹ kết hôn rồi định cư bên đó luôn...nhân đây cũng tạm biệt mọi người...

Gia Hào ngạc nhiên:

- Vậy sao? Anh ở lại cũng được mà, sao phải đi?

Chủ tịch Ngô lên tiếng:

- Con quyết định đi thật ư? -không bàn với ai tiếng nào nói đi là đi.

- Vâng...con không còn mặt mũi nào ở lại, sang đó tụi con sẽ bắt đầu lại từ đầu, tiện thể lui tới chăm sóc cha và mẹ con.

- Aizz, vậy chúc anh hạnh phúc nhé!

Gia Hào nói, Gia Huy cười:

- Cảm ơn, em trai...

Mọi người cùng cười vui vẻ, không khí trong phòng trở nên áp áp thân thiết. Mọi chuyện đã qua, những khúc mắc đã được giải quyết, Lâm Tiểu Vũ nhìn "gia đình" hiện tại của mình, trong lòng tràn ngập cảm xúc hỗn độn. Trong kí ức của cô, bầu không khí như thế này là một điều xa xỉ, mua không được, tìm không có. Ba mẹ cô hề gặp là mẹ cô sẽ kiểm chuyện cãi nhau với ba, ba cô yêu mẹ, luôn luôn nhường nhịn. Cô lớn lên trong sự chăm sóc yêu thương của ba, mẹ thì mãi mê cờ bạc rồi vay nợ, đến nỗi ba cô phải làm việc cật lực đến chết vẫn chưa trả hết nợ. Cô hận mẹ, nhưng dù sao bà cũng là người sinh ra cô, giờ cũng không biết bà sao rồi...

Nghĩ đến đó, Tiểu Vũ quay đi lén lau nước mắt, mọi người đang rất vui vẻ, cô không muốn làm hỏng bầu không khí này. Chỉ có Gia Hào thấy được, nhưng anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nắm tay cô. Tiểu Vũ cũng đặt tay mình lên tay anh, đây là món quà lớn nhất ông trời ban cho cô, có mơ cũng chưa từng dám mơ tới, một người chồng cực phẩm, một gia đình chồng tuyệt vời, cô sẽ cố gắng để làm vợ anh cho tốt, mỗi ngày đều sẽ yêu anh nhiều hơn!...

End Chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chúc anh hạnh phúc

Buổi chiều Lục Nam và Jessica tan ca đến thăm Gia Hào, anh dặn Lục Nam ngày mai mang laptop và tài liệu đến cho mình, Tiểu Vũ nói:

- Anh phải nghỉ ngơi, đề xuất viện rồi hãy làm!

- Không được, Gia Huy từ chức rồi, công việc cũng nhiều hơn, không tranh thủ không được.

Mọi người đều không thể nói gì thêm.

Y lệnh, sáng hôm sau sau khi bác sĩ thay băng vết thương cho Gia Hào xong thì Lục Nam đến, trên tay là laptop và một chồng giấy tờ cao đến cằm. Tiểu Vũ nhìn chúng, mặt méo xệch hỏi Lục Nam:

- Nhiều vậy sao?...

Lục Nam nhún vai:

- Đây chỉ mới là một nửa, những chuyện nhỏ nhất anh và Jessica đã làm rồi, đây là những giấy tờ cần Gia Hào thông qua, trong laptop này cũng cả một đống email. Haiz không phải Gia Hào tham công tiếc việc, nhưng thật sự nếu cậu ấy không tranh thủ thì sau khi khỏe lại cũng phải làm đến ồm thôi! Em đừng lo lắng, chăm sóc tốt cậu ấy là được rồi, canh chừng đừng để cậu ta quá sức.

Tiểu Vũ thở dài:

- Em biết rồi!...

.....

Gia Huy và Khả Vy hôm nay sang Mỹ cùng Trình Uyên. Gia đình Khả Vy không phản đối cô, họ cũng chỉ mong cô được hạnh phúc, họ tin lựa chọn của cô. Gia Huy nói có thời gian sẽ về thăm mọi người. Hai người định hai tháng nữa sẽ cưới nên giờ sang trước để ổn định. Họ mua một căn nhà gần biệt thự của Trình Uyên, có khoảng đất rộng để Khả Vy được thoải mái trồng trọt. Chủ tịch Ngô tặng Gia Huy một chỉ nhánh nhỏ bên đó xem như quà cưới. Lý Lam tìm mua hạt giống những loại cây tốt tặng Khả Vy trồng, còn nói khi nào rảnh bà sẽ sang thăm xem chúng thế nào.

Gia Hào và Tiểu Vũ định sẽ tặng hai người bộ váy và vest cưới, nên đã nhờ một nhà thiết kế là bạn của Gia Hào đích thân sang đo và thiết kế.

Tất cả mọi việc đã đi vào quỹ đạo, hôm nay là ngày thứ tư Gia Hào nằm viện.

Lâm Tiểu Vũ ngồi dựa người trên chiếc ghế dựa bên cạnh giường, u ám nhìn người đàn ông ngồi ôm laptop trên giường bệnh, rồi nhìn sang bên cạnh anh ta, đống tài liệu và Lục Nam chiếm hết phần còn lại của cái giường. Hai người này thành công biến phòng bệnh thành phòng làm việc...

Hai ngày trước Gia Hào chỉ nằm xem tài liệu, hướng dẫn Lục Nam trả lời email. Hôm nay thì ngồi ôm hẳn laptop, sau khi ăn sáng đến giờ chưa nghỉ ngơi.

Đã vậy còn chẳng thèm liếc nhìn cô một cái, cô kéo ghế ra xa hơn, cố tình tạo tiếng động để gây sự chú ý. Ai ngờ chỉ có Lục Nam ngẩng lên nhìn, còn Gia Hào vẫn không dời tầm mắt đi đâu cả, ngón tay vẫn đều đều gõ lên bàn phím, cô nhìn đồng hồ trên tường, đã mười giờ, cô gọi anh:

- Gia Hào...

Người trên giường mắt không rời màn hình, môi mấp máy:

- Chuyện gì?

- Đến giờ nghỉ trưa rồi!

- Vậy à?... Mới có mười giờ thôi mà!

Rồi lại tiếp tục chăm chú. Một lúc sau...

- Gia Hào!

- Sao vậy?

- Anh nghỉ đi trưa rồi!

- Anh biết rồi!

Một lúc nữa cô lại gọi anh, lần này Gia Hào ngẩng lên nhìn cô:

- Em có thấy mình phiền lắm không?

Tiểu Vũ mím môi, phiền? Quan tâm anh là phiền? Tiểu Vũ cảm thấy tự ái, được, vậy cô không phiền anh nữa, anh cứ sống với công việc của anh đi!

Di Xuyên mang đồ ăn đến, ăn xong Gia Hào và Lục Nam nghỉ một lúc, chợt anh nhận ra không thấy Tiểu Vũ, hỏi Lục Nam:

- Cậu thấy Tiểu Vũ đâu không?

- Lúc này theo Di Xuyên về rồi.

- Vậy cũng không nói với tôi một tiếng?

Lục Nam cũng cạ lời, lúc này Tiểu Vũ rõ ràng nói: "Em về nhà đây!", Gia Hào còn đường hoàng đáp: "Ừ, em về đi!" Vậy giờ lại trách người ta? Lúc này Tiểu Vũ có vẻ hậm hực lắm. Anh cười cười:

- Cậu chọc giận em ấy rồi!

- Tôi làm gì đâu?...

Lục Nam tủm tỉm

- Tôi chỉ nói vậy thôi!

Gia Hào đắm chiêu, anh có làm gì sai không? Không mà, anh vô tội nha, nghĩ vậy nên anh tiếp tục làm việc.

Tiểu Vũ về nhà, Lý Lam thấy mặt cô bí xị liền hỏi:

- Sao vậy con dâu nhỏ? Gia Hào làm gì con à?

Cô thờ dài:

- Không ạ... Tại con muốn về, ở lại mất công phiền anh ấy làm việc.

Lý Lam đã hiểu, đưa con trai quý hóa của bà lại cường công việc nữa rồi, bà xoa đầu cô:

- Được rồi, mặc kệ nó, con đi thay đồ đi rồi chúng ta đi mua sắm, lâu rồi mẹ không đi với con!

- Dạ vâng!

Tiểu Vũ mỉm cười rồi đi ngay, lát sau hai người đến trung tâm mua sắm, mẹ chồng con dâu tay xách mấy túi, luôn miệng nói cười. Sau khi mua xong, hai người đi ăn uống rồi đi spa, đang thư giãn thì Tiểu Vũ nhận được điện thoại của Gia Hào, cô lười biếng cất tiếng:

- Alo...

- Em đi đâu vậy? Không đến thăm anh?

Tiểu Vũ nhếch môi:

- Anh làm công việc xong rồi à?

- Chưa...anh vẫn đang làm...

Tiểu Vũ nhìn màn hình, đã hơn bảy giờ tối rồi mà còn làm? Vậy cô đến làm gì? Ngồi ngắm anh chắc? Xin lỗi, cô không có rảnh!

- Vậy không phiền anh làm việc nữa, em cúp máy đây.

Gia Hào vội nói:

- Khoan đã...em...tối nay có đến ngủ với anh không?

Tiểu Vũ cười lạnh:

- Dạ không, anh cứ ngủ chung công việc của anh đi.

Nói xong cô cúp máy, Lý Lam nằm bên giường kể bên cười nói:

- Làm tốt lắm con dâu! Ba con cũng đi công tác rồi, tối nay con ngủ với mẹ nhé?

- Dạ vâng!.

Gia Hào nhìn điện thoại, sắc mặt dần chuyển đen, cô dám bỏ rơi anh? Chợt nhớ tới lời Lục Nam nói anh đã chọc giận cô. Gia Hào cố gắng suy nghĩ, trưa nay anh nói cô phiền...vì vậy nên cô giận anh à?

Gia Hào mệt mỏi dẹp tài liệu, uể oải nằm xuống gác tay lên trán. Haiz anh thật đáng thương mà, công việc làm mãi không hết lại còn bị vợ bỏ rơi. Thở dài mấy lượt, Gia Hào tủi thân nhắm mắt tìm giấc ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại Gia Hào cũng không thấy mặt Tiểu Vũ, di Xuyên mang com đến, nói:

- Tiểu Vũ nhờ tôi nhắn với cậu, con bé không phiền cậu làm việc, cậu cứ làm đi!

Gia Hào nghe xong bỗng cảm thấy có chút tức giận, cô chỉ vì lý do bé tí đó mà giận anh lâu vậy sao? Anh vẫn tỏ ra bình thường, hỏi đi Xuyên:

- Cô ấy đang ở nhà sao?

- Không, Tiểu Vũ đã cùng bà chủ đi biển từ sáng sớm. À, cậu đừng gọi vào điện thoại của Tiểu Vũ, con bé để quên máy ở nhà rồi.

Gia Hào nhận nhặt đáp:

- Con biết rồi.

Sau khi anh ăn xong thì đi Xuyên về nhà, Lục Nam lại đến làm việc với anh. Vết thương hồi phục rất tốt, hai ngày nữa anh có thể về nhà rồi. Đến lúc đó... Lâm Tiểu Vũ, em sẽ biết tay anh!

Nghĩ vậy nên Gia Hào càng cố gắng làm xong nhanh việc. Buổi tối, lúc anh định đi ngủ Tiểu Vũ mới đến, cô mang một bó hoa nhỏ và ít trái cây đến, Gia Hào rất vui nhưng làm bộ khó chịu:

- Em chịu đến rồi à? Đi biển vui quá nhỉ?

Tiểu Vũ đang thay hoa mới, tung tung đáp:

- Đi biển đương nhiên là vui rồi, đỡ hơn ngồi ngắm anh làm việc, quan tâm còn bị chê phiền!

Gia Hào thở dài:

- Anh xin lỗi...anh không nên nói như vậy...

Tiểu Vũ khẽ hừ lạnh:

- Sao hả, em không có ở đây anh làm việc tốt hơn mà đúng chứ? Phải rồi tại đâu có ai làm phiền đâu, ngày mai em cũng sẽ không đến, chút nữa em còn phải về ngủ với mẹ.

- Em giận anh thật đấy à?

Tiểu Vũ lấy dao gọt trái táo, liếc anh một cái:

- Em làm gì dám giận anh, em sợ em sẽ làm phiền giấc ngủ của anh nữa.

- Lâm Tiểu Vũ!!!

- Anh đang quát em đó hả?

Ngô Gia Hào bất lực bóp trán thở dài, được rồi là anh sai, tất cả là lỗi của anh. Anh dịu giọng nói:

- Không phải...lại đây, người ta ôm một lát!

Tiểu Vũ lờm anh rồi đến ngồi bên giường, Gia Hào vòng tay qua bụng cô, vùi mặt vào hõm cổ hít một hơi, thật dễ chịu!

- Em mới gặp chị Bích Nguyệt ngoài kia, chị ấy bị mất trí nhớ...haiz...cũng thật đáng thương...

Gia Hào hơi bất ngờ, anh hỏi:

- Sao tự nhiên lại mất trí nhớ?

Tiểu Vũ thở dài:

- Chị Khả Vy kể với em, sau khi nghe tin anh bị rơi xuống vực, chị ấy chạy đến, haiz...muốn tính sổ với em, nhưng trên đường đi thì bị tai nạn...

Gia Hào hơi khó hiểu nhíu mày:

- Tại sao lại muốn tính sổ với em?

- Vì nghĩ tại cứu em nên anh mới bị như vậy! Lúc đó em cũng sợ chết khiếp, tưởng anh xảy ra chuyện thật.

- Cũng nhờ em cảnh báo anh nên anh nhảy ra khỏi xe trước, chứ không thì anh có chuyện thật rồi. Tiểu Vũ, cảm ơn em! Em đã cứu mạng anh đó!

- Cảm ơn gì chứ... Anh không sao là em đã tạ ơn trời đất rồi.

Gia Hào thì thầm bên tai Tiểu Vũ:

- Đừng về, ở lại với anh đi...

- Còn mẹ thì sao?

- Vậy anh thì sao? Em định bỏ rơi anh nữa ư?

- Chứ không phải anh ngủ chung với công việc của anh sao! Lúc nào cũng công việc công việc!

Gia Hào thở dài:

- Haiz... công việc không quan trọng bằng em, nhưng anh phải làm việc mới có thể giữ vững công ty này. Em nghĩ xem, nếu công ty phá sản, biết bao nhiêu người sẽ không có việc làm, không có tiền thì họ lấy gì sinh sống?

Tiểu Vũ nghĩ nghĩ, anh nói rất có lý, cô cũng không thể ích kỷ như vậy được, cô bỗng nhớ lại trước kia mình từng phải chạy khắp nơi năn nỉ người ta mới có được một công việc làm thuê. Kiếm được đồng tiền không phải dễ, tiền ăn còn không đủ, những người phải nuôi gia đình thì sao? Cô thở dài rồi nói:

- Em biết rồi, em không giận anh. Nào, ăn táo đi!

- Vậy em về hay ở?

- Ồ, anh gọi về cho mẹ đi.

- Được rồi!

Gia Hào hí hửng lấy điện thoại gọi cho Lý Lam, nói Tiểu Vũ sẽ ở lại, sau đó vui vẻ ăn trái cây, nói:

- Em xem, anh bảo Lục Nam mang hết tài liệu về rồi đấy!

Tiểu Vũ bĩu môi:

- Ngày mai anh ta lại mang tới chứ gì!

Gia Hào cười cười:

- Không có, vì anh giải quyết hết việc tồn rồi, mọi thứ cũng đã sắp xếp đầu vào đấy, khi anh đi làm lại rồi sẽ mở cuộc họp bầu Phó tổng. Ngày mai anh giải quyết qua email, công văn nào cần kí thì Lục Nam sẽ mang đến, không có thì thôi!

Tiểu Vũ gật gật đầu, hôn chụt lên má Gia Hào một cái, anh cũng hôn lên trán cô rồi ôm cô ngủ một mạch đến sáng.

Ngày hôm sau quả thật Gia Hào rất nhàn rồi, anh cùng Tiểu Vũ ăn cơm, chơi game, trưa cùng nhau ngủ, chiều cùng nhau xem phim trên điện thoại, bỗng Tiểu Vũ thắc mắc hỏi anh:

- Anh không có email cần giải quyết à?

Gia Hào nói:

- Anh giao cho Lục Nam hết rồi, cái nào quan trọng thì mới cần đến anh!

- Aizz, anh giao nhiều việc cho anh ấy vậy, làm sao có thời gian hẹn hò kia chứ?

Gia Hào ngẫm nghĩ rồi gật gù:

- Phải ha, anh vô ý quá, để cậu ta làm hết hôm nay và ngày mai, ngày kia cho nghỉ phép.

Tiểu Vũ đen mặt:

- Ngày kia là chủ nhật mà!

Gia Hào ngơ ngác:

- Vậy à?... Nhưng mai anh xuất viện, sẽ đến công ty luôn nên cần cậu ta sắp xếp cuộc họp để bầu Phó tổng.

- Cần gấp vậy à?

- Gấp chứ, nếu không anh sẽ không có thời gian cho em, lỡ em buồn chán lại nghĩ linh tinh gì đó rồi bỏ anh đi nữa thì biết làm sao?!

Tiểu Vũ liếc anh, Gia Hào cười hí hì rồi há miệng để cô đút nho ăn. Tiểu Vũ bứt một nắm nho nhồi hẳn vào cái miệng đang há, Gia Hào ừm khuất nhìn cô, khó khăn xử lý mớ nho trong miệng, không dám nói thêm.

.....

Buổi sáng, Tiểu Vũ giúp Gia Hào trang phục chỉnh tề từ sớm. Vết thương chưa lành hẳn nhưng đã không còn gì đáng ngại. Lý Lam và Ngô Gia Hưng đến, Lục Nam đi làm thủ tục cho Gia Hào xuất viện. Xong xuôi năm người ra xe đến công ty, Ngô Gia Hưng với Lý Lam cùng Lục Nam đi trước, Tiểu Vũ và Gia Hào thông thả theo sau. Lúc đi qua hành lang, Tiểu Vũ thấy Giang Bích Nguyệt, cô kéo tay Gia Hào:

- Anh, chị Bích Nguyệt kìa, chúng ta qua thăm chị ấy một chút đi, còn sớm mà!

Gia Hào nhìn Bích Nguyệt rồi nhủ mày nói:

- Không đi. Lỡ nhìn thấy anh cô ấy lại nhớ ra thì sao? Tối qua anh đã gọi Kiều Khả Vy hỏi chuyện, cô ta nói lúc đó Bích Nguyệt âm mưu giết em để thế chỗ. Hừ, thật đáng giận! Anh không tính sổ là may rồi, không thăm hỏi gì hết, đi!

Tiểu Vũ thở dài, Gia Hào vỗ vỗ đầu cô nói:

- Em có bị ngốc không hả? Cô ta muốn lấy mạng em giờ em còn tốt với cô ta?

Tiểu Vũ vừa định nói lại anh thì Giang Bích Nguyệt đã nhìn thấy Tiểu Vũ, cô tiến đến gọi:

- Tiểu Vũ?

- A...chào chị Bích Nguyệt!

Tiểu Vũ cười chào cô, Bích Nguyệt nhìn sang Gia Hào, hỏi:

- Tôi nhìn anh thấy rất quen, chúng ta lúc trước đã từng gặp nhau chưa?

- Chưa từng!

Anh lạnh lùng đáp rồi quay nhìn hướng khác, Tiểu Vũ thấy không khí ngại ngùng mới lên tiếng:

- À giới thiệu với chị, đây là chồng em, anh ấy cũng bị tai nạn, hôm nay xuất viện.

Giang Bích Nguyệt mỉm cười:

- Vậy à...đến giờ chị uống thuốc rồi, chị đi trước nhé!...

- Vâng, tạm biệt chị!

Giang Bích Nguyệt rời đi, cô đi một đoạn quay lại nhìn, thấy Gia Hào khoác vai Tiểu Vũ, còn xoa đầu cô rất ngọt ngào. Giang Bích Nguyệt cúi đầu đi tiếp không nhìn nữa, cô bỗng mỉm cười, ngoái nhìn một lần nữa, thì thầm:

- Chúc anh hạnh phúc, vĩnh biệt anh, Gia Hào!...

Có những người, chỉ có thể nhìn họ hạnh phúc, không thể ở bên.

Có những chuyện, chỉ có thể chấp nhận, không thể cưỡng cầu.

- -----End Chương 34. -----

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Thế Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.